

Oázis

2009. december, XIX. évf. 4. (57.) szám

A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

Kopogtató:

- ❖ Apró, rögtönzött kedvességektől lesz az élet szép.
- ❖ Belső szabadságra törekedett, ami a valódi szeretet alapja.
- ❖ Saját magunk zsarnokai is lehetünk, ha állandóan gyötörjük, kínozzuk magunkat.
- ❖ A nő belső világa olyan, mint egy drága kincsesláda, melyben minden értéke együtt van. A férfi belső világa inkább egy sokfiókos szekrényhez hasonlít.
- ❖ Számunka a feleségünk „kis Mária”. Úgy viselkedünk vele, mint egy lovag a királynőjével szemben.
- ❖ A Szűzanya nem üres formákat és kicsinyes szabályokat akar, hanem egy új, szabad, szent embertípust.
- ❖ Ki kell lépni a megszokottból!

Hiszek a benned levő jóban!

Hiszek a Benned levő jóban

Így hangzik, olvastatik 2009/2010 évi jelmondatunk. A jubileumi zsinatunkon történt születése különösen szép élmény volt a zsinati „atyák és anyák” számára – közöttük még kiemelkedően kamasz gyerekek szülei számára.

A jelmondat eredete Kentenich atya egyik 1965-ben tartott előadásban található. Az előadás a vezetésről szól. Hogyan fogjuk fel az egyházban – a családegyházban is mint szülők – vezetői feladatunkat? A családunk, a ránk bízottak jó pástora akarunk lenni, példát véve az Úr Jézusról. A vezetésnek, a szülői feladatnak ehhez a nagy eszményéhez hozzátartozik a rendületlen hit abban, hogy mindazokban, akiket a Jóisten ránk bízott, ott van, és kibontakozásra vár a jó. Ennek a kibontakozásnak különböző fázisai vannak.

Az egyes életszakaszok között vannak olyanok, melyek kellemesek a szülők számára, s vannak olyanok is, amelyek kellemetlenek, megterhelők.

Ezek közül azok okoznak nekünk, szülőknek nehézséget, melyek számunkra kellemetlenséggel járnak:

Az egyik ilyen az akarat kibontakozásának első szakasza. Gyermekünk tanulja használni az akaratát, gyakorolja rendületlenül. Amennyire örültünk, amikor a járást vagy a beszédet tanulta, annyira vesződünk most, amikor elkezdti az akaratát használni, és szembeszegezi a mi akaratunkkal. Kentenich atya szavaival szólva „feletébb szerető felismerés”, hogy itt nem rosszaságról, nem dacról van szó, hanem egy különösen is fontos életszakasról. Akaratának e gyakorlása nélkül nem válhat erős, szabad személyiséggé, olyanná, aki nehéz körülmények közepette is jelenvalóvá tudja tenni az egyházat.

A másik ismert nehéz időszak a kamaszkor. A természetes fejlődésnek ezt a szakaszát is a Teremtő programozta az emberbe! Az a tudat, hogy a programozó nem más, mint a jóságos, végtelenül szerető és erőt adó nagy Isten, világossá teheti számunkra, és erőt adhat ahhoz, hogy rendületlenül tudjunk hinni a nagy rejtett jóban, s tanuljuk megölelni a kaktuszt.

A családunkon kívüli kapcsolatainkban, nevelői, vezetői feladataink ellátása közepette is előfordulhat, hogy próbára teszi az Isten a hitünket. Azt akarja, hogy a megélt nehézségeket edzésnek fogjuk fel. Azt akarja, hogy egy új, igaz és erős Magyarországot építsünk, és ezért mi is egyre igazabbakká és erősebbekké váljunk. Mert Ő rendületlenül hisz a bennünk levő jóban.

László Kélt és Anita

Refr: Óbudavár a legjobb hely az egész világon,
11 és ½ hónapja folyton ezt várom.
A hangulat, a társaság itt mindig megnyerő,
De hiába próbálsz telefonálni, úgyszincs térerő.

1) Hétfőn reggel a szentmisén zenés társaság,
Gellért atyának nem tetszik a táncos mulatság.
Bárányom, bárányom, ez nem helyénvaló,
Gregoriánban énekelni, az volna csak jó

Refr.

2) Délelőtt a homokozóban játszunk és nevetünk,
Gipszet festünk, nyomdászunk és pompont készítünk.
Mindeközben a felnőttek az előadásokon
Megtanulnak veszekedni mesteri fokon.

Refr.

3) A Zádor vári kirándulás igencsak jól sikerült,
Bár Abai Márti lábáról a cipő lekerült.
Péntek délelőtt gyártottunk sok-sok keresztet,
Ezzel lefoglaltunk egy kupac gyereket.

Refr.

4) Óbudavár a legjobb hely, ezt ne felejtse el,
Ha hazamész, a cimborádnak rögtön meséld el,
A slágergyanús számunkat gondosan jegyezd fel,
Minden este a zuhany alatt 5x fütyüld el!

Refr: Óbudavár a legjobb hely az egész világon,
11 és ½ hónapja folyton ezt várom.
A hangulat, a társaság itt mindig megnyerő,
De hiába próbálsz telefonálni, úgyszincs térerő.

*Egy nyári táborútnél énekelték a fiatalok,
Varga Csaba irányításával...*

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....	3
Tartalom	4
Esszé	5
Mindennapjaink	9
A pápára figyelünk	14
Kentenich atya tanításából	15
Élő háziszentély	18
Örökszentelés	21
Adjátok tovább a mikrofont!	24
Tedd könnyűvé	27
Női rovat	30
„Bak-elit”	31
Gyereknövelde	32
Ép lélek ép testben legyen!	36
Főzőcske	38
Nincs/Van boruk!	39
Gólyahír, Gyerekszáj	40
Schönstatti hírek	42
CSAK hírek	49
Fiatalok Oázisa	54

OÁZIS 2009. december, XIX. évf. 4. (57.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-8558, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Debreczeni Veronika, Endrédi Orsi, Forintos Miklós és Kinga, Górány Róbert és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Kovács Lívია, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Oláh Istvánnak és Éva, Paksa Gergely és Éva, Palásthy Imre és Bea, Perei Nóra, Ther Antal és Ágnes, Turai Éva, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika

• **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi, Schumicky Ildikó

• **Címlapfotó:** Gábor Miklós • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával.

Hiszek a benned levő jóban!

Isten nagyon sok apró dolog által szól hozzánk. A Szentlélek kegyelmére van szükségünk ahhoz, hogy helyesen tudjuk megragadni ezek értelmét.

Vegyük sorra egyiket a másik után!

Megfigyelhetjük, hogy van egy olyan tendencia, hogy emberek lenéznek másokat azért, hogy magukat nagyobbaknak lássák. Ez előfordulhat a társadalom, a gazdaság és a vallás területén is.

Mi történik abban az emberben, aki a többieket lenézi?

Ha egy társadalomban jó és erős hagyomány él, abban nem néznek le másokat, mert mindenkinek megvan a maga helye. ...Akkor is mindig vannak ún. bűnelkövetők, ha az ösztönök világa szabályozva van, de ez más, mintha nem létezne rend. Például az alkohol fogyasztásának is megvan a maga rendje. Talán azt se tudjuk megmondani, milyen ez a rend. Ez azt jelenti, hogy az ember nem iszik délelőtt, nem iszik egyedül a szobájában, nem iszik a munkahelyén. Amikor az indiánok megismerkedtek az alkohollal, nem volt az alkohol fogyasztását szabályozó rendjük. Tönkretették magukat vele...

Előfordulhat, hogy valaki ma munkásként kezd el dolgozni valahol, és holnap ugyanannak a cégnek az igazgatója lesz. A Mercedes főnöke, Werner Mercedes egyszerű szegény munkásként kezdte. Van ilyen. Mindenkinek minden lehetséges. Ezért a társadalmunkban állandó harc van. Mindenki harcol, mindenki fent szeretne lenni.

Mindenki kerülhet felülre is. Társadalmunkban vannak egészen sajátos utak. A mai kereszténynek harcosnak kell lennie.

Vessünk egy pillantást a gazdaságra. Felhívom a figyelmüket egy jelenségre. Németországban „mobin”-nak nevezik azt a módszert, amikor másokat a pozíciójukban gyengíteni próbálnak, amikor valakit megfúrnak. Valaki konkurenciával találkozik, és megpróbálja lehúzni azt, amit a másik tesz, hogy a munkatársak körében ne kapjon elismerést. Legtöbbször jól meg is indokolja. Az okok mindig más forrásból származnak. Ha azok, akik így viselkednek, keresztények, akkor azt mondják, hogy mivel a másik nem keresztény, vele megtehetik. Jön egy új vezető, elkezdődik a *mobin*, ezért holnapután már nem képes működni, ezért elmegy. Állandó harc folyik.

Ha valaki elért valamit, akkor nem azért van fent, mert beleszületett ebbe a síkba, hanem mert felküzdötte magát. Aki fent van, annak tovább kell harcolnia. Különben holnap megint lent lesz. Egy jó munkahelyen mindenki az ellenségem.

Mit mond a Szűzanya ez által? Új embertípusra van szükségünk, akinek a legfontosabb képessége az, hogy tud harcolni. A keresztény embernek ma nem az a legfontosabb erénye, hogy alázatos, hanem hogy tud harcolni. Ez érdekes, ugye?

Elmesélek egy sci-fi történetet. Egy űrhajó idegen bolygón szállt le. Széttört az űrhajó, de az acélburok ép maradt. Vadállatok lakták a bolygót, szörnyű bestiák, karmokkal, fogakkal... A vadállatok odakintről állandóan be akartak hatolni ebbe a kupolába. Kapargatták. Az űrhajó lakói kifejlesztettek egy programot: megváltoztatták a génjeiket. Az űrhajó lakóit külsőleg vadállatokká alakították át. A gyermekek erősebbek voltak, mint a szüleik, és a következő nemzedék egyedei még erősebbek. A történet aztán két szülőről mesél tovább, voltak karmaik, vad fogazatuk... Már nem úgy néztek ki, mint az emberek, ez már a harmadik generáció volt. A másik helyen a gyerekeik voltak, ők már teljesen átalakultak, igazi vadakká váltak. Tudtak gondolkozni, szeretni, de olyan erősek voltak, mint a kívül levő állatok. Egy tolóajtón keresztül próbaképpen beengedtek egy vadállatot

A gyerekeink vagy alkalmazkodnak a környezethez, és akkor azt csinálják, amit mindenki más, vagy pedig tudnak harcolni.

közéjük, és az átalakult emberek rögtön megölték az állatot, mert erősek voltak.

Új világban élünk, amely már nem keresztény. A keresztény világban a keresztényeknek jóknak kellett lenniük, és a környezetük mondta meg nekik, hogy mi az, ami jó. Az volt a belső törekvésük, hogy olyannak kell lenniük, hogy megfeleljenek a környezetüknek, a környezetük ítéletének. Egy keresztény korban tet-szeni kellett a környezetnek. Ma ez másképp van. Egy kereszténynek nem elég jónak lennie, hanem egy kicsit „vadállatnak” kell lennie, aki erősebb, mint a környezete, aki keresztül tudja vinni az akaratát, aki harcolni tud. Ez egy más fajta alapminta.

A gyerekeink vagy alkalmazkodnak a környezethez, és akkor azt csinálják, amit mindenki más, vagy pedig tudnak harcolni. Ennek az az előfeltétele, hogy tudatában legyenek annak, hogy ők az erősebbek, hogy jobbak, mint a környezetük. Nem a büszkeségre gondolok, a büszkeség bűn. A fontos annak tudata, hogy erősebbek vagyunk. Nem büszkeségre neveljük a gyerekeinket, de azt a tudatot adjuk nekik, hogy erősebbek vagyunk, mint a rossz.

Mi a titka ennek?

1.) Erősebbek vagyunk azért, mert az Isten ereje él bennünk, erősebbek vagyunk, mert a Szűzanya ott lakik a házunkban. Összefüggés van a háziszentély és az öntudat között. A háziszentély erőssé tesz minket. Erősebbek vagyunk, mint a többiek, háziszentélyünk van. Ebben a háziszentélyben él egy hatalmas asszony, és az történik, amit ő mond...

2.) Az út, amelyen járunk, helyes azért, mert a Szűzanya kísért minket, és mert „rátekinünk” a többiekre. Úgy nézünk fentről rájuk, mint anya a gyermekére. Lete-

kintünk rájuk, és a szeretetünket ajándékozzuk nekik. Azt mondjuk a Szűzanyának: „Szükségük van Rád.” Tudjuk, hogy mi nem tudunk csodát művelni. De a Szűzanya tud. A szentélyünk az isteni erő helye. A szeretet helye is. Aki szeret, az erősebb.

A magyarok karizmája a szeretet. A németek az adójukból támogatják a szegény embereket. Náluk a szeretet azt jelenti, hogy tesz valamit a másikért. Ha azt mondom egy németnek, hogy „szeretem a magyarokat”, azt kérdi: „Mit teszel értük?” „Évente többször odamegyek.” „Oda-vissza? Autóval, vonattal? Ez jó.” De nem az az érdekes, hogy szeretem a magyarokat. Ez valami más.

Azáltal növekszik a szeretetünk, hogy sok áldozatot hozunk.

Ha a Szentlélek vezet bennünket, akkor számíthatunk arra, hogy sok nehézségünk lesz. Ez egy isteni vezetés, isteni nevelés. A Szentlélek végzi.

A Szentlélek Jézussal is így tett. Jézus legbensőbb körében ott volt egy Júdás. Jézus tudta, hogy Júdás tolvaj, és mégis megtartotta őt. Fájt neki, ezért tartotta meg. Szerette őt. Az árulóját szerette. Azt a sok embert, akik tisztelték őt, nem volt nehéz szeretnie. De Júdást maga mellett megtartani és tovább szeretni nehéz volt.

Ott voltak a farizeusok és az írástudók, akik állandóan ellentmondtak neki. Náluk volt a hatalom, és meg akarta őket nyerni. Újra és újra vitatkozott velük. Mindent még egyszer megmagyarázott nekik. Érezte, hogy irigyek, egyszerűen azért, mert neki sikere volt a nép körében, nekik meg nem. El lehet képzelni, hogy milyen nehéz volt. Beszélt hozzájuk, ott ültek körülötte, és az arcukról látta, hogy gyűlölik őt. Kérdéseket tettek fel, de nem azért, mert érdekelte őket a válasz, hanem hogy nehézséget okozzanak neki. Jézus szerette őket. Ez munka.

Ez a mi munkánk, a magyarok a munkája. Senki sem múlhat felül bennünket a szeretetben. Ez a hivatásunk. Ezt mondja a Szűzanya a szentélyében: „Ajándékozta ezt nekem a kegyelmi tőkébe!” Ha azt feleljük a Szűzanyának, hogy nevelhet bennünket, akkor mindig eszébe jut valami új. Soha sem mondja: „...Most már elég! Már tudtok szeretni.” Mindig jön valami. Újra meg újra gyakorlunk. Ez a mi utunk, hogy a kegyelmi tőkéhez hozzájárulunk. A szentélyünk a szeretet szentélye lesz.

A magyarok tudnak szeretni. Az emberek iránti szeretet követel valamit. Az ellenségünk iránti szeretet még többet követel, ez által növekszünk.

Szeretet különböző szinteken létezik. Még nem szeretünk teljes szívvel. Talán fél szívvel, negyed szívvel. A szívünk másik részével még saját magunk körül forgunk. Azt mondja most a Szűzanya: „...Azt szeretném, hogy teljes szívvel szeressetek, hogy semmi se maradjon vissza.” Önnévelésünk során ez a szentélyünkért végzett munka. Teljes szívvel szeretni.

Beszélgetek a társammal, és próbálom őt megnyerni. Ha valakit meg akarok győzni, az nem megy rögtön. Az embernek joga van ahhoz, hogy egy dolgot átgondoljon. Ez érvényes az önmagunkkal való bánásmódra is. Nem szabad magunkat mindig kínozni. Néha azt kell mondanom: „Ilyen vagyok.”

Egyszer Kantenich atya teljesen nyugodtan azt mondta egyik társamnak: „Ilyen vagy.” Érezte, hogy az elégedetlen magával, de annyira, hogy az már nem egészséges. Vádolta magát. Elégedetlen volt magával. Ez beteggé tette. Kantenich atya akkor azt mondta neki: „Ilyen vagy. Fogadd el a gyengeségedet. Én is elfogadlak téged ilyennek.”

Saját magunk zsarnokai is lehetünk, ha állandóan gyötörjük, kínozzuk magunkat. Ez nem a mi stílusunk. Azt mondjuk: „Ilyen vagyok”, és dolgozunk azon, hogy ezt megváltoztassuk. Ha ez nem sikerül, akkor hiszünk abban, hogy Isten irgalmas.

A házasságban előfordulhat, hogy az egyik házastársnak van egy nagy gyengéje. Le akarja győzni ezt a gyengeséget, de képtelen rá. Hogyan tovább? Mondjam azt, hogy maradjon ilyen? Ezt nem mondhatom. Ami helytelen, az helytelen.

Állandóan kritizáljam? Most a szívben végbemenő kritizálásról beszélek, ami belül történik. Mi történik, ha ezt teszem? Egyre jobban elszakadok tőle. Idővel eltűnik a szeretet. És akkor valaki mást keresek. Ez se jó út.

Azt mondom: Ez a hibája. Ez a hiba sokáig megmarad. Ez a hiba hiba, de elfogadom őt. A társamat újra elfogadom. Ezúttal úgy, mint egy társat, akinek hibája van. Ez olyan, mint amikor Isten elfogad bennünket. Isten tudja, hogy holnap ugyanazok lesznek a hibáim, mint ma. Talán egy kicsi fog valami változni. De nem sok minden. Ami változik, az a hitem. Egyre jobban hiszek Isten irgalmasságában, ezért nem zavarnak már annyira a hibáim.

Ez az emberek közötti kapcsolatban is így van, és így bánunk a házasságban megmutatózó gyengeséggel is. A társam nem tudja levetkőzni a hibáit. Nem fog jelentősen megváltozni, de én igen. Soha nem fogadom el a hibát úgy, mintha jogos lenne. Ami helytelen, az helytelen. Nem hagyom a társam magam fölött zsarnokoskodni, de a könyörületességem növekszik. Egyre inkább neki ajándékozom a megbocsátást. Ha ezt megfelelően tudom tenni, akkor szent vagyok.

(részletek P. Tilmann Beller, TELJES SZÍVVEL c. kiadványunkból, Családok a Csaláért Egyesület Óbudavár, 2002, szerkesztett változat)

Karácsonyi ajándékunk szeretettel ajánljuk figyelmetekbe

a CSALÁDAKADÉMIA KIADÓ

és a CSALÁDOK A CSALÁDÉRT EGYESÜLETÜNK könyveit.

A következő helyen megnézhető és megrendelhető:

<http://csaladok.schoenstatt.hu/olvass/>

ill. Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3. Tel.: 20/9892-759,

kiado@csaladakademia.hu,

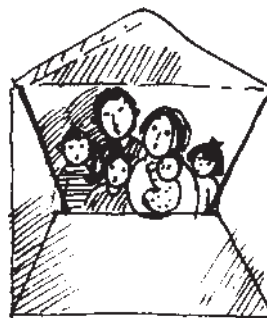
és Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558

iroda@schoenstatt.hu.

A Családakadémia könyvkatalógusa a 2009. novemberig megjelent és jelenleg kapható könyvet tartalmazza, karácsonyi akciós árral, letölthető, szabadon terjeszthető:

[http://csaladok.schoenstatt.hu/olvass/konyveink-akcios.pdf!](http://csaladok.schoenstatt.hu/olvass/konyveink-akcios.pdf)

Köreinkben bizonyára érték egy-egy jó lelki témájú könyv, böngésszék át kínálatunkat...

Dönteni – bízni – Rá hagyatkozni

Ezt a sorrendet sokszor nehéz megvalósítani, különösen, ha nagy dolgokról van szó. Nehéz dönteni, megtenni a következő lépést. Mint minden család életében, a miénkben is ilyen nagy döntésnek számít a lakás-, az otthon- vagy akár az autókérdés is.

Gyarapodó családjunk számára már álmainkban tervezgettük egy tágasabb autó vásárlását, de mindezt aktuálisá tenni csak 1-2 év múlva gondoltuk. Tavasszal mégis egyre erősebb lett bennünk a kérdés, megtegyük-e a nagy lépést, merjünk-e váltani? Az akkor használt hűséges kis autónkhoz nagyon ragaszkodtunk, szerettük, de egyre szűkösebbnek bizonyult. Nézegettünk, körülnéztünk a szebbnél szebb járgányok közt, míg megtaláltuk a család létszámának és pénztárcánknak megfelelő négykerekűt. Sok-sok kétkedés után döntöttünk. Egy hétfői napon nyomatékóstitani kellett döntésünket és befizetni a nem kis összegű előleget. Innen már nincs visszaút, s elkezdünk egyre bizonytalanabbá válni.

Újra sorakoztak a kérdések: Biztosan kellett ez nekünk? Most van rá szükségünk? Jó döntést hoztunk? Jól tettük, hogy Rá hagyatkoztunk?... Felváltva támogattuk fel egymást a kétkedésből.

Teltek a napok, s még ugyanezen hét szombat reggelén választ adott az Úr, hogy bizony szükségünk lesz a tágasabb autóra, hisz újra megajándékozott minket: kilenc hónap múlva érkezik negyedik gyermekünk...

Moderálás

Megboldogult termelészövetkezeti gyalogmunkás koromban volt alkalmam együtt művelni a szőlőt falubeliekkel és a környékbeli falvak lakóival. E. bácsi is többször dolgozott velünk, volt vele egyszer egy emlékezetes élményem. Amikor csak kinyitotta a száját, majdnem mindig csúnya káromkodás jött ki belőle. Így volt ez az egyik tízóraizásnál is. Arra már nem emlékszem, hogy intettem-e, s ha igen, milyen gyakran. Egy próbálkozásomra viszont pontosan emlékszem. Mondom neki: „E. bácsi, így beszél akkor is, amikor az unokáival van?” „Nem, akkor moderálom magam.” – hangzott a válasz.

Azóta is újra meg újra eszembe jut E. bácsi, amikor tapasztalom, hogy különböző helyzetekben különbözően beszélünk, viselkedünk... Nem lenne-e vajon jó – az életszentségre törekvésünk jegyében – példákat felidézni a saját életünkben, hogy mikor szoktuk magunkat moderálni, és mikor nem, hogyan „moderáltuk” magunkat mi, házások, az ismerkedésünk, s mennyit változott – vissza vagy előre – a magatartásunk, a szóhasználatunk a későbbiek folyamán.

Ma még...

Az idei zsinaton felelevenítettük halottaink érdemeit. Nagyon szép összefoglalót halottunk G. Rita szájából. Igazán jelenvalóvá lettek közöttünk azok a Társaink, akik életükben, betegségükben a magyarországi Schönstatt Mozgalomért ajánlották fel szenvedéseiket.

Ekkor jutott eszembe a cikk az Oázis tavalyi első számában, amely Csányi Ágira emlékezik: „Könyörögtünk gyógyulásáért, de a csoda nem történt meg. Nem tudjuk, miért, de hisszük, hogy minden kihullott könnynek, minden fájdalomnak értelme van. Több mint tíz éve tartó földi szenvedései véget értek, ha nem is úgy, ahogy mi szeretnénk volna.”

A csoda, hogy Ágit egészségesen visszakapja a család, sajnos, valóban nem történt meg, de más csodák történtek. Egyet szeretnék elmesélni.

Sok-sok évvel ezelőtt gyerekfoglalkoztatóként volt alkalmam Ági és Zsolt két nagyobb gyermekére vigyázni az óbudavári családnapokon. A szünetekben és délután óriási megtiszteltetésnek éreztem, hogy velem, a kis gyerekfoglalkoztatóval egy szépséges felnőtt anyuka beszélget. Derű sugárzott belőle, szépség és finomság volt minden mozdulata. Óriási elismeréssel beszélt gyermekeiről, nagyon szerette őket, felnézett rájuk. Olyan volt, mint a megszállott kincsgyűjtő, aki még a nyaralásra is elviszi a legértékesebb darabokat.

Aztán jött a betegsége. Sokat imádkoztam érte és a családjáért. Szörnyű nehéz lehetett nekik, mindannyiuknak. Évekig vártuk a gyógyulást. Aztán jött a hír, hogy szép csendesen visszaadta lelkét a Teremtőjének. Ekkor már magam is többgyermekes édesanya voltam. Nagyon fájt, hogy nem gyógyult meg.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy amikor valamelyik gyermekem nyaggat, hogy játsszam vagy meséljek, vagy építsek vele, én pedig rutinból mondom a választ: „Most még befejezem a mosogatást, előbb kitergetek, még ki kell vasalnom ezt az

inget, most játsszál a húgoddal!”, akkor újra és újra Ágit látom a szemem előtt. De boldog lett volna, ha őt nyaggatták volna a gyermekei és játszhatott volna, mesélhetett volna, építhetett volna velük! Ekkor tényleg a gyermekeimhez fordulok, megölelem őket, beszélgetünk, együtt nevetünk, építünk, játszunk. Mert minden együtt megélt történet csoda, a legnagyobb ajándék! Nem tudhatjuk, hogy lesz-e majd holnap...

Ági a Mennyei Atyánál újra mosolyog – és hálára indít: ma még ölelhetek, dicsérhetek, szerethetek. Ez a csoda.

Családóra az uszodában

Az uszodában egy fiatal hölgy szólított meg, miközben úszó gyermekeinket vártuk. Megtudta, hogy másodmagammal én tartom a családjórát gyermekei iskolájában. Különösebb kérdegetés nélkül felháborodva mondta a véleményét, miszerint attól függetlenül, hogy ő elvált, az ő családjuk még normális, nem hiszi, hogy a gyerekeinek rossz lenne apa nélkül, és ne mondjuk azt, hogy csonka család az egyszülős család, mert ez ma már elfogadott és elterjedt...

Meghallgattam, hadd beszélje ki magából az „igazát”, aztán szépen lassan elkezdtem neki én is mondani: örülök, hogy a gyermeke ilyen részletesen és pontosan mesélt a családjórakról. Ezek szerint mélyen érintette őt és figyelt. Azt is észrevette ez a gyermek, hogy amiről beszélünk, az más, mint amiben ő él. Az édesanyjának felhívtam a figyelmét arra, hogy gyermekei még reménykedve, álmodozva állnak az előtt, amiben ő már mélységesen csalódott: a párválasztás, a házasságkötés előtt. Ugye, ő mint édesanya nem kívánja gyermekeinek, hogy azokon a keserű csalódásokon menjenek keresztül, amin ő is? Ugye, nem kívánja, hogy magukra maradjanak, hogy Társ nélkül éljenek majd felnőtt gyermekei?

Ezen a ponton ért össze a szívünk. Igen, az édesanya dehogyan kívánja gyermekeinek a fájdalmat! És akkor szépen, nyugodtan el tudtam neki mondani, hogy a gyermekekben mélyről jövő, beléjük oltott szép, jó és igaz utáni vágyat felszínre hozzuk, kimondatjuk velük, és megerősítjük bennük. Ez a családjórak lényege. Nem kész receptkönyvet kapnak az élethez, de felnyitjuk a szemüket arra az értékrendre, amelyet csak kukucsálva lesnek a média által ontott dzsungel közepette. Nagyon jó hangvételű, kedves beszélgetés kerekedett ki, s igazán tisztelettel köszöntünk el egymástól.

Eltelt másfél év, újra az uszodában futottunk össze: először alig ismertem meg az anyukát: kivirágzott kismama lett, aki boldogan mesélt a Társról, akit végre megtalált, akivel együtt teljes az élet, s a kis Jövevényel a pocakban végre ők is nagycsalád lesznek. Örültem a boldogságának. Remélem, a gyermekei nem járnak be ilyen kanyargós utat, mire megtalálják a Társukat, s ilyen boldogan viruló szülők lesznek. Hiszem, hogy a családjórak segítenek levágni néhány kanyart.

(A Családi életre nevelésről írtunk az Oázis 2009. 1. számában.)

A leány és a kollégium

Lányunk majdnem négyszáz kilométerre tőlünk egyetemista, és kollégiumban lakik. Az első tanévben minden nehézség ellenére (zaj, cigarettabűz, sok italos ember) derekasan viselte a megpróbáltatásokat a hatalmas egyetemi kollégiumban. Idén is beköltözött időben, hogy ő választhassa meg az ágyát. Nem is volt különösebb gondja a második ott töltött éjszakáig, amikor arra ébredt, hogy idegen, ittas fiatalemberek vannak a szobában, ülnek az ágyán. Amikor megkérte őket, nem lennének-e legalább kicsit csendesebben, még nekik állt följebb.

Próbált beszélni az imígyen társasági életet élni kívánó szobatársnőjével, hogy nem egészen erre való a kollégiumi szoba, de nem talált meghallgatásra, és még kevésbé megértésre. Elkezeredetten hívott fel, mit lehetne tenni. Mondtam neki, hogy el kell költöznie, hiszen valószínűtlen, hogy javuljon a helyzet. Ráadásul úgy láttam, alapvető különbség van a lányunk életmódja és a kollégiumi szokások között. Szegénykém elég mérges lett, hogy hova költözzön, miből menne albérletbe, hol talál ilyenkor, ilyen hirtelen helyet! Eszembe jutott az egyetem városában lakó schönstatti család. Felhívtam őket, hiszen biztos voltam benne, ha tudnak, segítenek. Legfeljebb tíz percet vett igénybe, és a lányunknak a kezében volt egy nagyon szép helyen lévő, kis létszámú görög-katolikus egyetemi kollégium igazgatójának telefonszáma, az ígérettel együtt, hogy átköltözhöz oda, ha beszélgetés, ismerkedés után is akar. Nagyon akart. Szép, barátságos, tiszta épület, minden jóval felszerelve, szobánként fürdőszobával, normális emberekre kitalált háziállattal.

...nem egészen erre való a kollégiumi szoba, de nem talált meghallgatásra, és még kevésbé megértésre.

A következő megoldásra váró feladat az átköltözés volt. Busszal talán húsz fordulóval tudta volna átvinni azt a hegynyi holmit, amit édesapja egy csurig töltött autóval szállított az előző helyre. Talán nem is kellene leírnom, de eszembe jutott egy ott lakó másik schönstatti család, akiknek a segítségével szintén biztosak voltunk.

Felhívtuk őket, nem tudnák-e a leányt átköltöztetni. Tudták. Az apuka a kisgyerekeivel együtt ment el a lányunkért, a pici fiuk is cipelte a dobozokat. Kiderült, hogy jól ismerik az új kollégium igazgatóját, így lányunkat is mindjárt a figyelmébe ajánlották, szinte hazaérkezett.

Amikor tavaly a lányunk elkezdte egyetemista, új életét, érthetően – kicsit, vagy nem is kicsit – félve az idegen helytől, körülményektől, azt javasoltam neki, imádkozzunk a háziszentélyben, hogy minden jól alakuljon, és kérjen Kentenich atyától úttravalót. Ezt húzta: „Nem feledkezem meg rólad, ne feledkezz meg rólam!” Valósággá vált. Ha heteken keresztül prédikálnánk neki Isten és az emberek jóságáról, a Schönstatt közösség erejéről, nem lenne olyan hatással rá, mint ez a tapasztalat.

Jóságból származó apró kedvesség

Idén az egész családdal Horvátországban a tengerparton nyaralhattunk – családi életünkben először.

Habár ősszel voltunk ott, nagyon szép időnk volt, eltekintve a „Bóra” nevezetű, két teljes napig tartó, átlagban hatvan kilométeres sebességű szél-től, mely tízpercenként nyolcvan-száz kilométeresre is begyorsult. Ettől ugyan fürdeni még nagyokat lehetett, sőt a hatalmas hullámokat élvezni is, de a sátrunkat le kellett költöztetnünk közvetlenül a tengerpartra, ahol nem tombolt annyira a szél. Ennek ellenére én éjszaka megfutamodtam a sátorból, ráhagyva a hősiek helytállást férjemre, nagyfiunkra és nagylányunkra. Inkább bevettem magamat a kicsik mellé az autóba.

Reggel misére készültünk a közeli város templomába, ahol tíz órára hirdették a szertartást. Aznapra még egy programot tervezett a családdunk, ami nem igazán nyerte meg a tetszésemet, de mit meg nem tesz egy jó anya a családi összhangért!

A kempingünk a tengerparton volt. Mögötte meredeken emelkedett a Biakovo-hegység egyik szép, kopár karszthegye. Ennek oldalában építették fel a helyiek kis falujukat. Innen még mintegy háromszáz méterrel feljebb a hegygerincen építettek egy kápolnát a védőszentjük, Szent Vid tiszteletére. Na, ide akart kis családom felmászni. Én nagyon feszült voltam már az éjszakai rossz alvás miatt is. Ráadásul nem tudtam megérteni, miért is kell nekünk ebben a szélviharban a kopár hegyoldalra egy hegyi kecskéknek való ösvényen felmászni 630 méter magasra.

Ilyen „kellemes” gondolatok közepette ültünk a templomban, várva a szentmise kezdetét. Ami nem kezdődött el. Negyed óra múlva jött egy nővér, és bejelentette, ne várjunk tovább, később lesz a szentmise. Még egy kis bosszúság az amúgy is meglehetősen rossz napomhoz. Nem vártunk tovább, elindultunk a kirándulásra. A falu főteréig autóval mentünk fel olyan úton, hogy én a szememet sem mertem kinyitni. A szél persze süvített, az én addig sem rózsás kedvem rohamosan romlott.

Kiszálltunk az autóból a falu temploma előtt. Énekszót hallottunk, éppen vasárnapi szentmise volt. Evangélium előtt értünk oda. Nagyon szép volt idegen nyelven és mégis ismerősen ünnepelni a szentmisét. Nagyon szépen énekeltek. Kértem a Jóistent, adjon már egy kis nyugalmat, jókedvet nekem. Ha már ezt a szentmisét is ilyen szépen, szalaggal átkötte ajándékuul nyújtotta át nekünk, akkor legyen olyan jó, és a széllel is tegyen valamit.

Így is lett. A hatalmas szélből hősieget enyhítő, élénkebb szellő lett a mise végére, és mi csodálatos kiránduláson vettünk részt a gyönyörű, szikrázó napsütésben, végtelen kilátással a tengerre és a szigetekre.

Láttunk egy filmet, melyben a Jóisten azt mondja a mai Noénak, hogy az ilyen apró, rögtönzött kedvességektől lesz az élet szép. Köszönjük Neki. Jó lenne, ha mi is tudnánk ezt gyakorolni, hiszen a jó mindnyájunkban megvan.

A Szeretet a rosszból is felszínre tudja hozni a jót

„Krisztus királysága nem a világi uralkodók hatalmát jelenti, hanem azt az isteni erőt, amely örök életet ad, megszabadít a rossztól, és legyőzi a halál uralmát. A Szeretet hatalmát jelenti, amely a rosszból is felszínre tudja hozni a jót, gyöngébbé tenni a megkeményedett szívet, békét tud vinni a legkeserűbb vizálykodásba,

és reményt gyűjtani a legnagyobb sötétségben.”

„E királyság nagysága előtt mindannyiunknak választani kell: kit akarok követni, Istent vagy a gonoszt, az igazságot vagy a hazugságot? Ha Krisztust választjuk, az nem garantálja az evilági szempontok szerinti sikereket, de biztosítja azt a békét és örömet, amit csak Ő tud adni.”

(XVI. Benedek 2009. Krisztus Király vasárnapján mondott beszédéből,
forrás: Magyar Kurír)

Azért beszélünk, mert megtaláltuk az igazságot

Mindnyájan tudjuk, milyen nehéz ma egy fiatalnak keresztényként élni. A kulturális közeg, a média egészen mást kínál, mint a Krisztushoz vezető út. Lehetetlennek tűnik Krisztusra mint az élet középpontjára tekinteni, és úgy élni, ahogy azt Jézus elénk tárja. Mégis úgy látom, hogy sokaknak már nem elég annak az életvitelnek az ajánlata, amely végül is üressé tesz bennünket.

A fiataloknak érezniük kell, hogy nem olyan szavakat mondunk, amit magunk nem élünk, hanem azért beszélünk, mert megtaláltuk az igazságot, és minden nap úgy törekszünk újra és újra megtalálni, mint személyes életünk igazságát. Csak akkor lehetnek hitelesek szavaink, logikájuk akkor lesz látható és meggyőző, ha ezen az úton járunk, ha életünket az Úr életéhez hasonlóan akarjuk élni.

XVI. Benedek: Róma város papjaihoz, 2008.

„Olyan jó élni!”

„Én szeretek élni, és örömmel nézek a jövőbe!” – mondta egy kismama a társaságunkban. Szinte mehökkentően hatott ez a hang az általános panaszkodás közepette. Milyen ritkán hallani manapság ilyet! Talán csak a gyerekektől hall még néha ilyesmit az ember. Ki ne ismerné Pollyanna bájos történetét; az öröm-játékot játszó árva

kislányt, aki mindenben örömet keres (és talál is), és ezzel megváltoztatja maga körül a világot. A Szentírásból is hangzik a biztatás:

„Örvendjete az Úrban szüntelen!
Újra csak azt mondom: örvendjete!” (Fil 4,4-6)

Kentenich atya életéből¹

A dachauai koncentrációs táborban (Kentenich atya környezetében) kialakult egy kis étel-közösség. Minden csomagot közössé tettek, és volt egy felelős, aki ebből minden nap összeállított egy étkezést. Ott ültek a papok blokkjában az asztal körül, és elpusztították, ami eléjük került...

Kentenich atya Dachauban is felépítette a mozgalmát. Számos papot és világit megnyert a mozgalmának, külföldieket is. Fáradhatatlanul tevékenykedett a művéért. Mi sem lett volna kézenfekvőbb, mint hogy a létrejött asztalközösséget felhasználja továbbképzésre is. Mégis másképp történt.

Egy beszélgetés alkalmával Dachauval kapcsolatban megkérdezték Fischer atyát: „Mit csináltak evés közben, amikor naponta összeültek?” A mély érzésű és szenvedélyes szívű Fischer atya egy pillanatra elnémult. Aztán felragyogtak a szemei, és huncut mosoly futott át az arcán. Majd kitört belőle: „Hülyéskedtünk!?” Egyértelmű volt, mire gondolt: tréfálkoztak, nevettek, megviccelték, „bolonddát tették” egymást. Ezt nevezte Fischer atya a maga módján „hülyéskedésnek”. Ilyen volt tehát egy megújulási mozgalom nagy alapítójának az asztalközössége. Mit csináltak? Hülyéskedtek!... A Kentenich atya családi asztalánál ülők tréfálkoztak egymással. Isten erősebb volt. Isten nagy emberének a szívében fény volt. És ez a fény maga Isten volt. És aki magában hordozza ezt a fényt, az jókedvű...

¹ Részlet: P. T. Beller: A családok atyja. Magyar Schönstatt-Családmozgalom, Óbudavár, 1997.

Kentenich atya sohasem vonta kétségbe az emberi sírás létjogosultságát. Mindig távol állt tőle az akasztófahumor, amikor a nehéz helyzetekben jókedvű maradt. A vidámsága abból a tudatból fakadt, hogy Isten hordozza őt, hogy Isten közel van, hogy a Szűzanya a gondját viseli.

Kentenich atya szavai²

Ebben az évben szentelésünk (a szeretetszövetségünk) és Pünkösöd kegyelmeinek mély megújulását mintegy második Pünkösdként, mintegy második pünkösdi csodaként éljük át. Mindezt tudatosan úgy fogjuk fel, mint küldetésünk megújulásának előkészítését. Ezért állandóan szilárdan a pünkösdi helyzethez tartjuk magunkat:

„együtt maradunk Máriával, Jézus anyjával, és együtt, egy szívvel-lélekkel, állhatatosan imádkozunk”³.

Vagyis összekapcsolódva a Szűzanyával és egymással így könyörgünk:

Küldd el Lelkedet, és akkor valóság lesz az új ember, az új emberiség...

Küldd el Lelkedet! Kell, hogy eljőjön! A Szentléleknek kell bennünket bensőleg átalakítania, fokozatosan, lassan, de mélyrehatóan átalakítania, amíg valóban új emberré; Krisztusban és Krisztus által megváltott, új keresztnnyé válunk. Addig kell a Szentléleknek bennünk mélyrehatóan dolgoznia, amíg valósággá válik a készítés, és amíg nagy benső örömmel és igazsággal mondhatjuk:

Krisztus szeretete sürget minket!

Kentenich atya húsvétja

Alberto Eronti atya visszaemlékezése

Szeptember 15. [Kentenich atya halálának napja] egy sor emléket idéz fel bennem, újra átélem mindazt, amit 41 évvel ezelőtt tapasztaltam. A Schönstatt atyák diákjainak egy csoportja Kentenich atyát utoljára nem sokkal szeptember 15. előtt láthatta. Az atya egészségi állapota már romlani kezdett, és a Mária-nővérek buzgón ápolták. A franciaországi Cambrai-ba tervezett zárandoklatunk alkalmából (ahova Joseph Engling nyomdokain kívántunk eljutni) kértük a lehetőséget, hogy köszönthessük Kentenich atyát, és áldását kérjük.

Nem szerettünk volna követelőzni, Alex Meningen atya ezért azt javasolta, hogy menjük annak a teremnek az ablaka alá, ahol Kentenich atya étkezni szokott. Úgy okoskodtunk, hogy talán már éppen végzett a reggelijével.

Így is tettünk. Megérkezvén félkörbe álltunk a második emeleti ablak alá, és elkezdtünk énekelni. Az atya azonnal kitérte az ablakot. Integretve üdvözölt ben-

² Forrás: P. J. Kentenich (1934): Vollkommene Lebensfreude. Vallendar 1984.

³ Ld. ApCsel 1,13–14.

nünket, és mosolyogva jelezte, mennyire örül a jelenlétünknek, a meglepetésnek. Ezután egy pár biztató szóval adott nekünk útravalót, és megáldott bennünket az útra. Még egyet énekeltünk. Kentenich atya hirtelen eltűnt pár másodpercre, majd újra felbukkant, kezében egy cukorkás, csokoládés dobozzal. Az édességeket elkezdte felénk hajigálni, és közben nevetett, látva az örömünket. Végül búcsút intett nekünk, és ismét eltűnt az ablakban.

Napokkal később, miután franciaországi tartózkodásunk véget ért, derült égből villámcsapásként jött a hír: meghalt az atya! Emlékszem, hogy nyomban a házi kápolnába siettem, és letérdeltem. A bennem kavargó érzések, a gyász teljesen összetörték a lelkemet, mélységesen árvának, méltatlannak és üresnek éreztem magam. A férfi – a pap és atya, akinek a személyén keresztül Isten megváltoztatta az életemet – nincs többé! Mostantól személye és szavai már nem fogják megvilágítani az életemet, tüze nem fogja újra és újra feléleszteni életem lángját. Ahogy az idő haladt, és én ott térdeltem, rápillantottam a Szűzanya képére, és eszembe jutott, hogy Ő volt Kentenich atyám nagy szerelme. Akkor egyszerre valami megváltozott bennem. Már nem éreztem a fájdalmat, sem az ürességet, sem az árvaságomat. Ehelyett egy határtalanul közeli jelenlét ajándékát éreztem: az atya jelenlétét! Igen! Nem volt már szükség arra, hogy audienciát kérjek, hogy láthassam vagy beszélhessek vele; most már az enyém volt, teljességgel az enyém, korlátok nélkül. Az enyém volt, ugyanakkor minden egyes gyermeké is, teljesen. Most már nem korlátozza semmi abban, hogy mindegyiket elkísérje, vezesse, óvja, megáldja, és hogy a Családját előre küldje. Most már tökéletesen mindenkié lett. Most már a szívszentélyben kell őt megtalálnunk, meg kell tanulnunk vele lenni, és újfajta módon kell figyelniük rá. Mivel betöltötte az Isten, most már mindörökre mindenkihez tartozhat.

Távozása után negyvenegy évvel tanúsíthatom, hogy a jelenléte most teljesebb, a nevelő szavai hatásosabbak, a küldetése lángolóbb. Kegyelemnek tartom, hogy személyesen is ismerhettem, ugyanakkor elveszett kegyelem lenne ez, ha papként

és atyaként az életemet nem járta volna át az a szeretet, amely kitörölhetetlen nyomot hagyott a szívemen.

Emlékeimet azzal a bizonyossággal teszem közzé, hogy az élet életemet szül. Kentenich atya élete ébresszen életet a Schönstatt Család minden tagjában, és vezesse őt el Mária szentvédélyes szeretetére!

angolról fordította: Zajkás Péter

*...jelenléte most teljesebb,
a nevelő szavai hatásosabbak,
a küldetése lángolóbb.*

A háziszentély ereje

Egyik reggel férjemnek jóval korábban kellett munkába indulnia, mint a megszokott reggeleken. Együtt éreztem vele, és mert az előző nap estéje hosszúra nyúlt, arra számítottam, hogy gyermekeink sokáig alszanak még. Gondoltam, meglepem a családot, s az aznap délutánra tervezett közös kerti munkából egy kicsit előre dolgozom.

Gyorsan összeszedtem magam, s siettem ki a hajnali munkához. Óráat nem vittem magammal, de tudtam, 4 éves leányunk és 2 éves fiunk legalább kilenc óráig ágyban lesznek. Neki is álltam a hajnali párától még nedves, s a napfelkeltétől gyöngyöző udvaron az ásásnak, közben imádkoztam, s töltődtem is a reggeli csenddel.

Hamar elszaladt az idő, s kilenc óra táján gyermekhangokat hallottam. Gondoltam, hogy tőlünk nem jöhet, hisz minden ajtó és ablak gondosan zárva volt még. Csodálkozva néztem körül a szomszédok tájékán is, ki az, akit ilyen későn visznek óvodába, iskolába, de nem láttam senkit. A biztonság kedvéért elindultam befelé. A nappaliba lépve a következő kép fogadott: kisfiunk a szentélyünk alatti komódon állva nyújtózkodik, és az esti imádságkor ott hagyott, leégett gyufacsonkot érintgeti hozzá a gyertyák kanócaéhoz, hátha sikerül valamelyiket lángra keltenie. Leányunk pedig testvére lábainál fekve halkán mormol valamit. Mikor e két csillogó szempár észrevesz, leányunk azonnal karjaimba rohan, és boldogan közli:

„Anya! Anya! Képzeld! Felébredtünk, idejöttünk és azt kértem, hogy anya vagy apa jöjjön haza...”

Életünk a Szűzanyával

Hét éve voltunk először családnapokon. Sok minden nagyon tetszett, sok minden volt új, szokatlan... De volt valami, ami nagyon megragadott: világossá vált, hogy a háziszentély mennyire hiányzik az otthonunkból.

Hamar tervezgetni kezdtük, hogy milyet is szeretnénk, hogy hová, de mégis évek teltek el... Közbejött két költözés, sok minden, lassan ért tette a gondolat. Két éve már biztosan tudtuk, hogy költözni sem akarunk többet, és hogy szeretnénk végre háziszentélyt. A legtitkosabb vágyam az volt, hogy talán Tilmann atya áldaná meg, de ekkor erre már szinte semmi esély nem látszott.

Ekkor gondoltam ki, hogy mivel ő már nem fog eljönni hozzánk, nekünk kellene a Szentélyt elvinni őhozzá. (Mi úgy tudtuk, hogy a szentély megáldása csak otthon történhet, ezért nagyon világrengető ötletnek éreztem magamban, hogy megfordíthatjuk ezt a dolgot.) Már csak a megfelelő alkalom kellett és a bátorság, hogy előhozakodjunk a nagy kívánságunkkal.

Ekkor azonban az a hír érkezett, hogy Tilmann atya végleg visszavonul. Óriási volt a csalódásom, és biztos voltam abban, hogy nekünk már nem lesz háziszentélyünk. Legalábbis nem olyan „igazi”. Hetek teltek el ebben a szomorú és csalódott állapotban. Nem csak szomorúak voltunk, hanem egyre lehetetlenebb anyagi helyzetbe is kerültünk.

Akkor jött a hír, hogy lesz lehetőség a búcsú ünnepén találkozni Tilmann atyával. Nem tudom, hogy csak hozzánk jönnek-e lassan a hírek, de így visszatekintve is hosszú idő telt el, mire megtudtuk, hogy ezen a szép ünnepen lesz alkalom a háziszentélyek megáldására is. Amire ez a hír jött, már nem tudtam örülni neki, mert már biztosan tudtam, hogy nem tudunk elmenni. Nem lesz pénzünk az útiköltségre. A magam naiv módján, egy éjszakai okoskodással azt tudtam kitalálni, hogy ha még találok egy családot a városból, aki elmegy, akkor elküldjük. (Ez akkor nagyszerű ötletnek tűnt, persze tudom, hogy most elárulom a tudatlanságomat – de így volt, és kész.) Örömmel töltött el a gondolat, hogy ha személyesen nem is tudunk sem elbúcsúzni, sem ott lenni a szentélyünk megáldásán, mégis Tilmann atya tenné ezt, akkor kicsit velünk is maradna. Nagyon-nagyon örültem a reménységnek, de éreztem, hogy ezzel valami nincs rendben, ezért egyre halogattuk ennek a „nagyszerű” ötletnek a felterjesztését.

Közben érkeztek a szentelésre való felkészüléshez a levelek, és mi tőlünk telhetően igyekeztünk készülni. Végül előrukkoltunk az ötlettel barátainknak, akikről tudtuk, hogy mennek. Nem helyeselték, hanem elmondták, hogy már akarták mondani, hogy ők a gyermekeik nélkül mennek, és elvinnének minket is. Így történt, hogy számunkra csodával határos módon ott voltunk, és most már tudjuk, hogy nem is történhetett volna másképp.

Elbúcsúzhattunk, részt vehettünk a képzőház szentelésén, és a szentélyünket is Tilmann atya áldotta meg.

Látom, hogy ez így nem is tűnik különlegesnek, és biztos, hogy annak a sok embernek nem is volt az, aki még ott volt, de nekünk ez mégis maga volt a csoda.

Illetve a csodák kezdete. Mert amióta nálunk lakik a Szűzanya, más csodák is történtek velünk. Nem sokkal az után, hogy háziszentélyünk lett, férjem munkahelye egyre rosszabb helyzetbe került. Mi már eddig is alig éltünk meg a költözés, a hitelek és mindenféle soron kívüli kiadások miatt, de most, hogy már a fizetésére sem számíthatunk, végképp ellehetetlenedett a helyzet. Először csak heteket csúsztott a fizetés, ami már nem volt számunkra áthidalható, de később már egész hónapot késelt, aztán már több hónapot. Csak a Szűzanya segítségével történhetett, hogy valahogy túléljük ezt is.

Kezdetben még a nyugdíjas szüleink segítettek be, számunkra is csodás módon, de végül már ők sem bírták. Egyszer csak eljött az a nap is, amikor már senki sem tudott nekünk pénzt adni, már nem volt hová fordulni. Akinek lakáshitele van, tudja, milyen kétségbeesztő belegondolni, hogy mi lesz, ha nem fizetjük, és mellette a napi kiadásokra és egyéb csekkekre, rezsiköltségekre is alig van pénz, vagy konkrétan nincs.

Ezen a napon este beállított hozzánk egy „angyal”, és hozott egy borítékot. Sokszor gondolok erre az estére. Csoda történt velünk. Másnap reggel első dolgom volt, hogy vegyek a kapott pénzből egy szerény ezüstit. Ezen a láncon viselem a kis medált, amit Tilmann atyától kaptunk akkor, amikor ott lehettünk a háziszentélyünk szentelésén. Mi azon kevesek közé tartoztunk, akik nem kötöttek szövetséget akkor, de ugye nem csoda, hogy az első lehetőségnél már természetes volt, hogy szerettünk volna mi is szövetséget kötni.

Mivel a gondviselés mindig annyit ad, amennyi éppen akkor nagyon kell, és nem többet, így a szövetségkötésre való utazás ismét csak lehetetlen feladatnak tűnt. Talán már mondanom sem kell, hogy a Szűzanya ezt is megoldotta, így gond nélkül ott voltunk.

Azóta a férjem munkahelyet váltott, így sincs több pénzünk, de legalább mindig megkapja a munkabérét. Szóval nem lett sokkal könnyebb a helyzetünk, de már tudjuk, hogy ha nehéz is, nincs mitől félnünk. Egyszer, amikor nagyon összejött minden és úgy tűnt, ismét összeomlik a családi költségvetés, pénz érkezett a számlánkra. Nem tudtuk kideríteni, kitől. A hálánkat „csak” a korszakba tehetjük.

Nagyon régóta készülök, hogy mindezt leírjam, de úgy két hete az örökös rohanás miatt halogattam. Ekkor telefonált a lányom osztályfőnöke és elmondta, hogy ellop-ták a lányom kollégiumi díjra vitt összes pénzét, ami közel 19.000 forint volt – heteket késve most tudta vinni, és még hazajönni sem tud. Kihívták a rendőrséget is, de nem lett meg. Nem értettem, hogy történhetett ez, hiszen mi ezt nem tudjuk még egyszer kifizetni! Eddig a Szűzanya gondoskodott rólunk, ez nem történhet velünk!

Bármennyire is gombóc volt a torkomban, ezen a napon elhatároztam, hogy mindenképpen meg kell írnom, amit akartam, hisz ettől még bíznom kell a gondviselésben, és különben is, arról nem a Szűzanya tehet, hogy valaki lop.

A harmadik napon levelünk érkezett, feladó nélkül. 16.000 Ft volt benne és egy kiszakított füzetlapra írt bocsánatkérés. Nem tudjuk, ki volt, és nem is fontos. Újabb bizonyíték, hogy a Szűzanya soha nem hagy cserben minket.

Hát, így élünk, amióta beköltözött hozzánk a Szűzanya.

Örökké a Tiéd

Schönstatt, 2008. december 8.

Egy nagy nap az életemben. Örökké – Mária-nővér. Nyolc és fél év képzési idő után örökre felvett tagnak a Schönstatti Mária-nővérek Világi Intézménye, nyolc és fél év után én is kimondhattam erre az igent örökre. Viszont kinek lehet ma még bátorsága ahhoz, hogy örök hűséget ígérjen a Jóistennek, hogy megígérje Neki, hű marad Hozzá és az Ő szeretettségéhez? Meddig tartanak manapság a földön kimondott igének számai? Mindenki jól tudja, hogy esendő, bűnös, gyenge emberek vagyunk, akik néha még egy óráig sem tudunk együtt virasztani az Úrral, akik gyakran még egy percet sem ajándékozunk néha embertársainknak, szeretteinknek. Vakmerőség tehát kimondani az örök hűséget?

Egy év nem hosszú idő, ez az elmúlt egy év mégis más, mint a többi. Nem azért más, mert április óta egyetemistaként tanulok a trieri egyetemen, hanem azért más, mert örökre megpecsételődött egy nyolc és fél évvel ezelőtti döntés. Gyakorlatilag ez a hűség abban nyilvánul meg, hogy hűek maradunk a nővércsalád szabályzatához, ezáltal a Szűzanyához, Schönstatthoz, az egyházunkhoz és Kentenich atyához. Egy Mária-nővérnek sok esélye van hűnek maradni, mert az Intézmény nagy hangsúlyt fektet a hűségre. Minden évben ünnepélyesen megújítjuk ígéretünket, döntésünket.

Amit nem igazán ismerünk, azt nem szerethetjük igazán. Nyolc és fél év alatt sok alkalmam volt arra, hogy jobban megismerhessem a Mária-nővérek családját.

Különböző feladatkörökben tevékenykedhettem. A két év noviciátus alatt Schönstattban főképpen a házban teendő dolgokat gyakorolhattam. Ezután másfél évre Bajorországba kerültem, ahol a bajor, osztrák, magyar és román nővérek központi háza van. Ott a házimunka mellett még a magyar lányokkal foglalkoztam, akik a német nyelv elmélyítése és Schönstatt megismerése céljából jöttek. Amikor 2004-ben visszakérültem Schönstattba, a mozgalomban tevékenykedő nővérekhez kerültem Marienlandba, a Dinamikus Tartományba. Egy év „ismerkedési idő” után – a nővérekkel, küldetésükkel – elkezdődött az öt hónapig tartó első terciátusom (felkészülési idő az elköteleződés különböző fokozatainak letelete előtt). Évfolyamtárs-nővéreimmel, akik Németországból, Indiából és a Fülöp-szigetéről jöttek, öt szép, lélekben és szellemben gazdagító hónapot töltöttünk együtt.

Összesen két terciátus tartozik a kiképződőkhöz, ahol kifejezetten a személyes hivatásunkkal, az imaéletünkkel, a nővércsalád lelkületével foglalkozunk, és azzal, hogy a Schönstatti Mária-nővéreknek milyen feladataik vannak az egyházban és a világban. Egy terciátus főképpen a csend ideje, amire szükségünk van, hogy nyugodtan átgondolhassunk a dolgokat, az eseményeket, a személyes döntéseket és a célokat. Az első terciátusban három évre megújíthatjuk a szerződést a Mária-nővérek Világi Intézményével.

Ebben a következő három évben a Németországi Schönstatt Mozgalom munkájában vehettem részt. Betekintést nyertem különböző munkaterületekbe – Schönstatt Családmozgalom, Schönstatt Mozgalom Lányifjúság/Fiatal Nők, Schönstatt Mozgalom Nők és Anyák, Schönstatt Zarándoklat, Zarándokszentély Mozgalom – majd két évig ifjúsági referensként tevékenykedtem a Trier Egyházmegyei Schönstatt Lányifjúságnál.

Elkezdődött az örök-terciátus. Összesen nyolc és fél év előkészítő idő után évfolyamtárs-nővéreimmel együtt kimondtam az „igen”-t örökre. Együtt kezdtük a nővéreltetet, együtt is készültünk fel az örökszentelésre.

Fehér gyertyákkal a kezünkben vonultunk az Úr színe elé. A Mária-nővérek Intézménye is kimondta az „igent” örökre rám, ránk. Ennek jeléül ezüstgyűrűt kaptunk egy kis fekete kereszttel a közepén. Ez készenléltünket jelképezi, hogy életün-

ket Krisztussal akarjuk megosztani, nemcsak örömben és dicséretben, hanem fájdalomban és betegségben is, mindenben, amit Isten küld nekünk, hogy ezek által elmélyítse és szilárdítsa hitünket, szeretetünket, hűségünket.

Fogadalmat nem teszünk. Istennek szenteljük életünket, éljük a tisztaság, a szegénység és az engedelmesség lelkületét, de ez egy természetjogi szerződésen alapul. Így megvan a lehetősége annak, hogy valaki súlyos okok miatt, saját személyes döntése alapján felbonthassa az örökszerződést. Ez nagyon fontos volt Kentenich atyának. Belső szabadságra törekedett, ami a valódi szeretet alapja. Ha valaki Mária-nővér, akkor azért legyen és maradjon az, mert szeret az lenni, és nem azért, mert muszáj neki, vagy pedig fél a kilépés következményeitől. Gyakran hangsúlyozta alapítónk, Kentenich atya, több helyzetre vonatkozólag is, hogy a hajón nem akar gályarabokat, csak önkéntes evezősöket.

Kötöttségünk formája által – fogadalom nélkül hűen élni hivatásunkat – példát szeretnénk mutatni a laikusoknak is, hogy életünkben megvalósítható a hűség, melyet a szerződés magába foglal, és példát szeretnénk mutatni a szerzetesrendeknek is, hogy a tisztaság, a szegénység és az engedelmesség lelkülete mindennapijainkban is megélhető érték.

Kentenich atya abban látja a világi intézmények egyediségét, hogy kötelező közösség, kötelező ruhaviselet és fogadalom nélkül is élni tudnak a világban. Nálunk léteznek ún. „külsős nővérek”, akik egyedül élnek a világban, nagyon ritkán vannak a közösségben, és vannak olyan nővérek, akik közösségben élnek. Nálunk lehetséges civil, polgári ruha viselete is, és lehetséges az egyforma viselet is. Mivel annyi szabadsággal rendelkezünk, amennyivel csak lehet, és csak annyi kötöttségünk van, amennyi éppen szükséges, így nagy szerepet kap nálunk a lelki élet gondozása.

Igen, Atyám, örökké Tiéd! Mária-nővéreként szeretnék tovább működni Schönstatt szolgálatában Isten dicsőségére, az egyház és az emberek javára.

Fontos, hogy ne felejtsük el az óra kegyelméről. Minden óra, minden perc, amit hűségben és szeretetben élünk, nemcsak saját törekvésünk eredménye, hanem a kegyelem ajándéka, melyet nem lehet kiérdemelni, amiért viszont érdemes valamit tenni, amiért érdemes imádkozni.

Schw. M. Kinga Balázs

Ha egy schönstatti választhat, akkor mindig a nehezebb utat választja

Ahhoz, hogy az óbudavári schönstatti egyesület jól működjön, sok-sok ember áldozatos munkájára van szükség. Aki volt már nyári családnápokon, hétvégi programokon, láthatta, hogy sok ember háttér munkája teszi lehetővé, hogy olyan jól érezhetjük magunkat. Közéjük tartozik az a vidám, kedves házaspár is, **akiknek a mikrofont átadtuk: Oláh Éva és István**, hűséges schönstatti házaspár. Ők mint könyvelők intézik egyesületünk ügyesbajos gazdasági ügyeit. Vidám természetük, segítőkészségük számunkra példa, ezért szeretnénk, ha minél többen megismerhetnék őket.

Kedves Éva és István! Kérünk, mutatkozzatok be pár szóban!

1983-ban ismerkedtünk össze, 1988 augusztusában volt az esküvőnk. A 21 év alatt három gyermekünk született, Gyöngyvér 20, István 18, és Barnabás 12 éves. Foglalkozásunkat tekintve mindketten közgazdászok vagyunk, 2008-ig együtt dolgoztunk a saját vállalkozásunkban, amit most Pisti egyedül visz tovább. Én egy közgazdasági szakközépiskolában tanítok.

Hogyan kerültetek kapcsolatba a Schönstatt Mozgalommal?

Fiatal házasokként bizonytalanok voltunk, kerestük a helyünket. Jártunk többféle közösségbe, nem csak katolikus csoportokba. A barátnőm baptista volt, így még velük is kapcsolatba kerültünk. 1991-ben egy budapesti kórházban találkoztam Kelecsényi Ritával. A mai napig sem tudom miért, de ott, a kórház folyosóján, ismeretlenül, elmondtam minden bánatomat neki. Ő erre azt mondta, hogy nekünk Óbudaváron van a helyünk. Rajta keresztül jutottunk el 1992-ben az első családnápokra.

Milyen változást hozott az életetekbe, hogy megkötöttétek a Szűzanyával a szeretetszövetséget?

Amikor mint első résztvevősök haza érteztünk Óbudavárról, azt gondoltuk, hogy megpróbáljuk a Tilmann atyától hallottakat az életünkbe átültetni, és ha működik, csak akkor köteleződünk el komolyabban. Ezért otthon kialakítottuk egy polcon a mi kis háziszentélyünket. Aztán két hónappal később Budapestre látogatott Tilmann atya, és aki kérte, ahhoz elment „családlátogatásra”. Mi is kérte, hogy egy kis beszélgetésre jöjjön hozzánk, majd amikor meglátta nálunk a polcon a háziszentélyt, azt mondta, ha már itt van, felszenteli.

Nem volt nagy ünnepség, meghitt hangulatban történt a szentelés. Ezt a kedves gyámolítást, bátorítást és szeretetet érezzük azóta is, amit a Szűzanyától kapunk. Lehet, hogy mi még évekig vártunk volna a szeretetszövetség megkötésével, de kellett ez a gyengéd biztatás, hogy induljunk el az úton. Sőt, ne csak a mi kis családnápokban, hanem a környezetünkben is mutassuk meg Schönstatt értékeit.

Sikerül tovább adnotok Schönstatt lelkeségét, gondolatait?

Schönstatt apostoli mozgalom. Aki igazán közel kerül ehhez a lelkeséghez, szinte természetesnek veszi az apostolkodást. Egész életünkkel, létünkkel apostolkodunk. A plébániai csoportunkban sokszor alkalmazzuk a tanultakat. Akikkel kapcsolatba kerülünk, azoknak előbb vagy utóbb, de mindig van lehetőség a schönstatti lelkeségről beszélni. Pl. egy nemrég történt eset jut az eszembe: legkisebb gyermekünket vittük kosármeccsre Sopronba. Több szülővel utaztunk együtt. Útközben felmerültek a gyermeknevelés problémái. Beszéltünk a Kentenich-pedagógiáról, és annyira kedvet kaptak, többen is mondták, hogy a legközelebbi budapesti előadásra el szeretnének jönni.

Gyermekeitek életében is jelen van Schönstatt?

Gyöngyvér lányunk az egyetemi rádió egyik műsorát szerkeszti. Több adás is lement már. Volt már schönstatti vezető az interjúalanya, és mint lelkeség többször is felmerült a különböző műsorokban. A Mária rádióban a Karitás műsorát szerkeszti és vezeti. A schönstatti Egy hullámhosszon c. műsorban is tevékenyen részt vesz. Két nagyobb gyermekünk a Mária musicalben is vállalt feladatot. A fiúk a kosárcsapatban és az iskolában próbálják megállni a helyüket. Sok helyen sok feladat találja meg őket.

A közgazdaság – finoman fogalmazva – nem éppen a keresztény gondolatok kiteljesedését szorgalmazza. Hogyan tudjátok, illetve lehetséges-e a munkátokban ezt az ellentétet áthidalni?

Amíg együtt dolgoztunk, nyugodtan mondhatom, hogy könnyen ment. Sajnos tény, hogy a munkánkból adódóan jobban belelátunk a hozzánk járók életébe, és azt is mondhatom, hogy a pénztárcájukba. Lassan húszéves munkánk alatt soha nem éltünk vissza semmilyen adattal vagy ismerettel. Másrészt ott is kiegészítjük egymást. Amíg Pisti szigorúan véve a munkával foglalkozott, tehát hogy milyen adók vannak, mennyit kell fizetni, én addig a lelkiüket ápolgattam. Megbeszéltük, hogy éppen mi történt velük, hogy vannak, és mindjárt nem volt olyan kellemetlen az irodába jönni. Általában nem szeretnek a könyvelőhöz jönni az emberek, de azt hiszem, ezen is lehet segíteni egy oldottabb hangulattal. Pont ugyanúgy működött, mint a házépítés: a férfi kemény munkával felépíti, aztán jön a feleség, és mindezt a keménységet megfinomítja, ahogy lakássá szelídül a felépült ház.

Előadók is vagytok...

Idén nem voltunk előadók a nyáron.

Nem is akartok többet?

De, csak idén szellemileg egy kicsit elfáradtunk. A Családakadémia keretében több helyre is eljutottunk, így nem estünk ki a gyakorlatból.

Szóval előadók vagytok, jártok az apostolképzőre, és idén elkezdtétek a Kentenich atya Kisegyetemét. Mit vártok az iskolától?

Elsősorban megújulást. Megújulást lelkileg, szellemileg, és bármilyen furcsa, fizikailag is. Lelkileg mindig feltöltődik az ember, ha vele egy gondolatokat fogalmaz meg egy csoport, egy közösség. A szellemi feltöltődést Kentenich atya gondolatai jelentik. Hiába ismerünk gondolatokat, mondatokat tőle, amikor újraolvaszuk, újrahalljuk, mindig újabb és újabb értelmet nyernek, egy olyan oldalról is fényt kapnak, amit eddig nem láttunk.

Körülbelül úgy képzeljük, mint mikor egy erdő közepén lévő kápolna egyetlen kicsi ablakán besüt a nap. A kápolna nem lesz világos, csak azt lehet élesen látni, amit a nap fénycsíkja megvilágít, és ahogy a nap mozog, úgy látunk meg mi is egyre több tárgyat a kápolnában, vagy ugyanazt a tárgyat más megvilágításban. Most ezt az ablakot szeretnénk szélesíteni, de nagyon nehéz, mert súlyos kövekből épült a kápolna, nekünk meg csak kis botjaink vannak. Sokkal könnyebb, ha többen dolgozunk együtt, ezt kapjuk – reméljük – az egyetemtől. És ebből a lelki és szellemi táplálékból olyan erőt meríthetünk, ami fizikailag kell ahhoz, hogy a mindennapok szürkeségét megszínésítsük.

Mit gondoltok, ebben a mai változó világban mit adhatunk gyermekeinknek, mivel bízathatjuk őket és a fiatalságot?

A szakközépiskolában, ahol tanítok, látom, hogy a fiataloknak nincsenek céljaik. Nem foglalkoznak a jövővel: „Élj a mának, hiszen a jövő bizonytalan!” Átélik, megélik, hogy szüleik egyik napról a másikra veszítik el a munkahelyüket, még akkor is, ha kitűnő szakmájuk van. Azt gondolom, hogy az iskolában is megpróbálunk erős gyermekeket nevelni. Alkalmazkodniuk kell a változásokhoz, gyorsan kell reagálni, gyors döntéseket kell hozniuk. Ez csak akkor megy, ha biztosak magukban, és van elég erejük a kudarcok elviseléséhez is.

Nem könnyű ezt megtanítani, de ha sikerül, akkor nem csak a szakmát adtuk át, hanem a lelküket is erősítettük. A mai – élvezetek habzsolására ösztönző – világ összefügg azzal, hogy nincs jövőképük az embereknek. Keresni, találni kell megfelelő célt az életükben, és akkor könnyebb vezetni őket. Ehhez önismeretre és tudatosabb életre lenne szükségük, amit megtanítani nem könnyű feladat. Kentenich atya azt mondta, hogyha egy schönstatti választhat, akkor mindig a nehezebb utat választja. A fiatalok nevelése pedig az egyik legnehezebb feladat.

Köszönjük az interjút, és köszönjük a barátságokat. Olyan jó érzés, ha az ember tudja, hogy vannak barátai, akikre mindig számíthat! Köszönjük ezt nektek!

Forintos Kinga és Miklós

Férfi, női sajátosságok - az ellipszis két gyújtópontja

Különbség a férfi és a nő gondolkodásában

Kentenich atya szerint a férfi gondolkodása „építőkocka-gondolkodás”, mely piramist épít. Minden egymásra épül egészen a csúcsig. Darabról darabra mindent egymásra helyez. Próbálgatja, hogy ez ehhez vagy ahhoz illik.

A nő gondolkodása inkább „körbefutó-gondolkodás”. Jobban átfogja az egészet, a vele szemben álló egész személyiségét. Intuitív gondolkodásnak vagy látásmódnak is mondható, mellyel megnézi az embert, és megérzi, hogy milyen. De ez gondolkodás is, nemcsak megérzés.

Kentenich atya Pilátus példáját hozza a Szentírásból, amikor azon töpreng, hogy elítélje-e Jézust. Egyetlen szempontja volt, melyből az egész helyzetet nézte, a legfontosabb szívügye volt: „*Ha nem ítéled el, nem vagy a császár barátja!*” Vagyis saját pozíciója volt számára a legfontosabb. Nem akarta elveszíteni az állását. Ez egy tisztán tárgyilagos politikai gondolkodásmód. Természetesen a felesége sem akarta, hogy elveszítse az állását, de a férfi csak ezt látta. A nő pedig látta a teljes Krisztust. Kentenich atya rámutat, hogy ebben az esetben a férfi tévedett. A nő gondolkodott helyesen. De ez nem mindig van így. Kentenich atya hoz egy másik példát is a Szentírásból: a Zebedeus fiak anyja kéri Jézustól fiai számára a miniszteri székeket. Mi van a nő szeme előtt? Ahogy általában lenni szokott, a közvetlenül látható. És mit nem látott? A nagy összefüggéseket. Jézus megkérdi, hogy vajon készek-e kiinni a szenvedés kelyhét? Mert ezen múlik.

Valaki azt mondta nekem, hogy ha egy csoportban levő kapcsolatokról van szó, akkor a férfi általában kívülről nézi a csoportot, a nő pedig a csoportban levő kapcsolataiból, közvetlenül. Ezért kevésbé látja a nagyobb összefüggéseket.

Kentenich atya felteszi a kérdést: Mi következik a férfi és nő eltérő gondolkodásmódjából? Tegyük fel, hogy férfiként döntenem kell valamiben. Akkor nem mondom, hogy „*Asszony, Te ehhez nem értesz, maradj csak a lábaidnál!*” Nem, hanem igyekszem megérteni, hogy mit gondol ő. Gyakran van úgy, hogy a férfiak nem tudják követni a női gondolkodást. De akkor is fontoljuk meg, hogy nincs-e abban, amit mond, mégis valami igazság. A gondolkodásban, a tervezésben és a döntéshozatalban ki kell egészítenünk egymást. Ahogy az ellipszisnek is két súlypontja van, hasonlóképp itt sem csak az egyik gondolkozik és dönt, hanem mindketten. Kentenich atya azt mondja: *Próbálgatja ki ezt egyszer! Meg fogják látni, hogy milyen sok örömet okoz.*

Fordítva, az asszony sem mondhatja: „Ó, férfi, ehhez te nem értesz!” Fontos, hogy együtt gondolkodjunk.

Kentenich atya feltesz egy további kérdést: Mit tehetünk azért, hogy neveljük magunkat a gondolkodásban? Hogyan lesz a gondolkodásunk helyes, hogy helyesen nyúljunk a dolgokhoz? A férfi és a nő számára egyaránt fontos – de különösen is a nő számára –, hogy ha azt akarják, hogy világos legyen a gondolkodásuk, legyenek önzetlenek az érzéseik. Mert ha a szív nem önzetlen, akkor a gondolkodást is könnyen szétrágnak a férgek. A szívnek ugyanis nagy befolyása van a gondolkodásra, a nőnél erősebben, mint a férfinál.

A nő belső világa olyan, mint egy drága kincsesláda, melyben minden értéke együtt van. A férfi belső világa inkább egy sokfiókos szekrényhez hasonlít. Vagyis nincs minden együtt, hanem inkább szét vannak osztályozva a dolgai. Jobban meg tudja őket különböztetni, és jobban ki is tudja őket kapcsolni.

Egy másik érdekes hasonlat, amit hallottam: a nő olyan néha, mint a mosógép, melyben minden benne van, és amely mindent kimos. Ez azt jelenti, hogy az élményeket fel kell dolgoznia. És ha mindent feldolgozott, akkor minden szép tiszta lesz, ki lehet teregetni. De akkor, amikor ez a feldolgozás még folyamatban van, minden össze-vissza van benne. Ha ilyenkor elkezd mesélni, akkor minden egyszerre jön, áttekinthetetlenül. A férjnek ez nagy kihívást jelenthet. Nagy művészet kell hozzá, hogy ilyenkor mégis odahallgasson, és ne akarjon rendet teremteni, szortírozni, hanem csak megérteni. Csak visszakérdezni: *Aha, így van ez? Ez fáj?*... A nő lelki közelséget

szeretne átélni. És ha kibeszélheti magát, akkor maga is tud már szortírozni. A férfi közben hasznavehetetlennek érzi magát, mégis nagyon fontos szerepe van. Ha megtanul odahallgatni, akkor nagyon sokat tud adni feleségének, és ő maga is nyer ezáltal. Megnyeri a nő szívét, közelségét és nyitottságát a lelki és testi találkozásra.

Kentenich atya szerint a gyerekek nevelése szempontjából mindez azt jelenti, hogy a gyerekeket – mindenekelőtt a lányokat – önzetlenségre neveljük. Ha ezt nem tesszük, akkor később az ítéleteikben hibázni fognak. Gyakran úgy van, hogy ha a férfi erkölcsileg meg is romlik, többnyire megmarad a világos gondolkodása. Ha pedig egy nő lesz erkölcsileg romlott, akkor a (romlás) a szívéből felmegy a fejébe is. Nagyon fontos, hogy neveljük az érzéseinket.

Kentenich atya gyakran mondta nekünk (a Mária-nővéreknek), hogy nem szabad állandóan a kis fájdalmaink körül keringenünk. Nekünk „világ-anyakra” van

szükségünk! Nevelni kell a szívünket. Amikor fáj a szívünk, megsimogatni, félretenni, és menni tovább! A világos gondolkodás számára fontos ez az önevelés. Kentenich atya azt is mondta nekünk, hogy gyakorolnunk kell a logikus gondolkodást is. Ezért a nővérek kiképzésének részét képezi a filozófiai iskolázás is.

Különbőség az odaadásban

Kentenich atya megfigyelte, hogy az életben ezen a területen igen nagy különbség található férfiak és nők között. És ezt a modern irodalom (legalábbis Németországban) nem is vitatja. Kentenich atya ezt így mondja: Ha a nő odaajándékozta magát, akkor mindenét odaadja. Tehát a házasságban a nő egészen odaajándékozta magát. A férfi pedig általában csak valamit ad oda magából. Ilyen a természete. Vagyis önevelésre van szüksége, hogy megváltozzon, hogy többet adjon; hogy ő is teljesen odaajándékozta magát. Ezért egy nemes nő hallatlanul nagy ajándék. Teljesen odaadja magát, nem lát, nem ismer semmi mást, csak a másikat.

Érdekes volt, amikor a negyedik évfolyammal azt kerestük, hogy mi teszi könnyűvé és mi nehezé a házastársi beszélgetést. A feleségek sorra azt említették, ami a férjüknek jó. Inkább a férjükre gondolnak, és nem önmagukra. Vagyis nem látnak mást, csak a másikat. És képesek érte nagyon nagy áldozatokat hozni. De ezek olyan áldozatok, melyeket a férfi többnyire észre sem vesz.

A férfi gyakran inkább az élvezetre van beállítva. Kentenich atya kis tapasztalata: Az esküvő előtt a férfi azt kérdezi, hogy vajon boldog lesz-e a házasságban? A lány pedig azt: kíváncsi vagyok, hogy vajon boldoggá tudom-e tenni őt a házasságban?

Mindkettőjüknek ki kell bontakoztatniuk a sajátosságukat, és ki kell egészítenük egymást. Az ellipszis két gyújtópontja. Nagy jelentősége van annak, hogy mint férj megértsem a feleségemet. A nő egészen odaajándékozta magát, nemcsak a fejével, hanem a szívét is szeretné odaajándékozni. Mindent szeretne adni, és nem tudja elképzelni, hogy a férfinak más az alkata. A nő életében súlyos csalódást okoz, amikor észreveszi, hogy a férje az élvezetet akarja, és nem őt. Mindkét oldalról hősi áldozatokba kerül a házasság.

(részlet Gertrud Maria nővér 2009. július 2-án a szövetségi családoknak tartott előadásából, folytatjuk)

Kétféle óhaj

„Gyere velem repülni” – szól a darázs a virágnak.

„Tapadj az ágra mellém” – szól a virág a darázsnak.

Weöres Sándor

Fenomenális femininális

Anya és Apa tévét néztek, mikor Anyu azt mondta: „Későre jár, fáradt vagyok, megyek, lefekszem.”

Bement a konyhába, megkente a szendvicseket másnapra, előblítette a popcornos tálat, húst vett ki a fagyasztóból a másnapi ebédhez, leellenőrizte a müzlis dobozokat, feltöltötte a cukortartót, tányért, bögrét, ka-

nalat tett az asztalra, bekészítette a kávéskannát másnap reggelre... Egy adag ruhát tett a mosógépbe, kivasalt egy pólót és egy inget. Felvarrta a leszakadt kabátakasz-
tót. Felvett néhány ott felejtett játékdarabot az asztalról, visszatette a telefont a töltőre, a telefonkönyvet pedig a fiókba. Megöntözte a növényeket, kiürítette a szemetest és felakasztotta a törülközőt száradni. Vizet öntött a kutya táljába, kien-
gedte a macskát, majd meggyőződött róla, hogy az ajtók zárva vannak és az udvari lámpa nem ég-e.

Ásítózva és nyújtózva egyenesen bement a hálóba. Megállt az asztalnál, aláírta az ellenőrző könyvet, kiszámolta a pénzt a túrára, előhúzta a szék alá esett munkafüzetet, megírta a másnapi bevásárlólistát.

Aztán lezuhanyozott, éjszakai krémet tett az arcára, megmosta a fogát, levágta a körmeit.

Mindegyik gyerekénél lekapcsolta az ágy melletti éjjeli lámpát, felakasztott egy leesett inget, bedobott néhány koszos zoknit a szennyestartóba, majd elmagyarázta a matekot a még fönt lévőnek, aki nem boldogult a házijával, és elbeszélgetett vele egy kicsit. Beállította az ébresztőórát, kitette a másnapi ruháit. Még három dolgot írt a másnapi legfontosabb teendők listájához. Ekkor az Apa feláll a tévé mellől és kikiált:

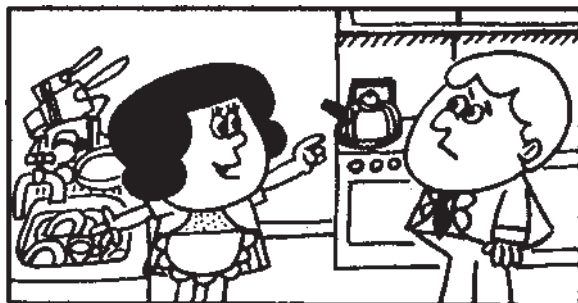
– Azt hittem, hogy lefekszel! Drágám, mit szöszölsz már megint ennyi ideig?!

– Á semmit, már megyek is! – feleli.

– Megyek én is! Gyere, ülj mellém, mondjuk el az esti imát! – öleli át asszonyát az Apa.

...

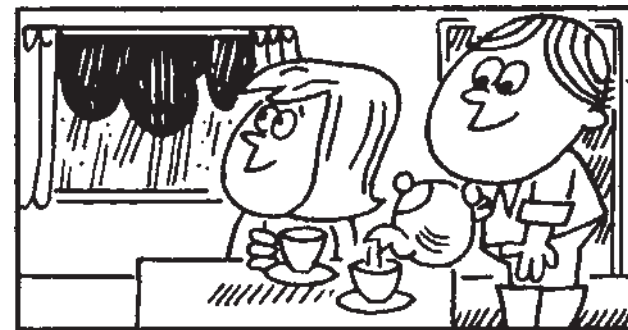
Van itt bármi különleges?

A lovagias férfi

A férfi és nő egysége az emberi létezés magasabb formája. Mindenki számára fontos, hogy legyen valaki, akit megcsodálhat. A családban a lányok megcsodálják az apjukat, ezért fontos, hogy az apa a felesége iránt lovagias legyen. Nem szabad, hogy idétlen legyen, hanem erős és lovagias a felesége iránt. A lánynak szüksége van arra, hogy büszke legyen az édesapjára.

Ha a szentélyünkben köztünk van a Szűzanya, akkor mi, férfiak, úgy állunk előtte, mint az Ő lovagjai. Készek vagyunk arra, hogy nagy áldozatokat hozzunk a számára, hogy dolgozzunk érte, vagy ha beszélünk Róla, akkor nagy tisztelettel tegyük ezt. Ez nagyon fontos! Számunkra a feleségünk „kis Mária”. Amit a Szűzanya iránt érzünk, azt átviszük a feleségünkre, és nagynak látjuk őt. Ennek megfelelően bánunk vele nagyon sok kis dologban: lesegítjük a kabátját, odaigazítjuk a széket, vagy egy munkát – egészen magától értetődően – átvállalunk tőle. Úgy viselkedünk, mint egy lovak a királynőjével szemben.

Ezt átveszik a gyerekek is, átszáll rájuk. A nemek egymáshoz való viszonya megváltozott. Az asszony ma már nem csak háziasszony. Más lesz a légkör, ha egy helyiségben nő is van. A szobánkban a Szűzanya képe van, ezért egy férj és apa sokat tehet egy olyan korban, amikor a nőket nem tartják igazán nagyra, nem tisztelik őket.

Bizonyos területeken Németországban, Ausztriában van egy kvóta: a nők/férfiak aránya. Egy ilyen arányos szabályozás a nők megvetését fejezi ki. A férfiaknak nem kell ilyen meghatározás, hogy pl. egy területen jelen legyenek, mert ők ehhez elég erősek, ügyesek, nincs szükségük ehhez segítségre. Érdemes tanulmányozni pl. a tévében, hogy a cselekvés hordozói mindig a férfiak, kivéve a családi vagy a kórházi sorozatokban. A cselekvők mindig a férfiak. Nekünk ezen változtatni kell! Ez a mi feladatunk! **Gondoskodnunk kell arról, hogy a férfiak és a nők együtt cselekedjenek, és arról, hogy a kultúránkban újra felfedezzék a nők nagyságát.**

(Tilman atya)

Velem történt

Miután a nagy gyerekeket elvittük az iskolába, a nyolc és fél hónapos kislányommal sétálni indultunk. Szép napsütéses délután volt, éppen sétára alkalmas. Egy pékség előtt haladtunk el, ahonnan csábító illatok hívtak befelé. Így aztán, hogy pótoljuk az elmaradt reggelit, betértünk. Egy lekváros buktát és egy peracet kértem. A középkorú eladónő kedvesen mosolyogva megkérdezte:

– A perac a kicsinek lesz?

Tiltakozni kezdtem:

– Dehogy, hiszen még milyen kicsi, ilyet nem ehetsz. Különbösen is anyatejet kapsz, még csak próbálkozunk a főzelékekkel.

Az eladónő beszédes kedvében volt, így folytatta:

– Tudja, az én kisebbik gyerekem ilyenkor már nyúlt az ilyesmiért.

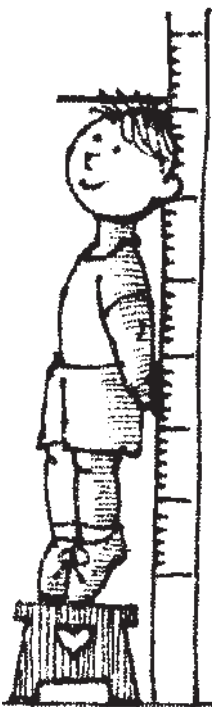
– De még foga sincs – védtem meg az én kicsimet.

Az eladónő legyintett:

– Tudja, a nagyobbik gyerekemnél, a lányomnál én is ilyen óvatos voltam. Ahogy a nagykönyvben meg van írva: anyatej, meg készítettem a pépes ennivalókat, főzelékeket. Azt evett. De a fiam! Az már látta, hogy mi mindent eszünk körülötte, már fél évesen ő is azt akarta enni. Sose felejttem el, mikor párolt káposztát ettünk, hogy belenyúlt! Biztosan csábították az illatok is. A pempőket nem is akarta elfogadni, kiköpte. Így aztán abból kapott, amit mi is ettünk. Tudja, csak az első gyerekkel lehet pempőket etetni. A második már nem fogadja el, az aztán már ugyan meg nem eszi!

Mosolyogtam, hallgattam. Aztán fizettem és elköszöntünk.

A nyolc és fél hónapos nálunk a negyedik gyerek a sorban. Talán egyiket sem rontottam el?!

Kisiskolásaink és az ünnep

Hogyan taníthatjuk meg őket ünnepelni?

Már egy közepes méretű családban sincs olyan hónap, amikor ne lenne egy családi, iskolai vagy nemzeti ünnep, vagy egy olyan esemény, amit ünneppé szeretnénk tenni.

A kérdésvetetés mégis általában egy kézlegyintéssel kísért kegyesbe torkollik: „A mai világban? Ezek a gyerekek már csak bulizni tudnak!”

A feltett kérdés megválaszolása természetesen nem lehet teljes körű. Ahhoz azonban, hogy legalább jó irányban keressünk, két fontos kérdésen érdemes elgondolkoznunk:

- Mi az ünnep?
- Hogyan tanítható egy 7–12 éves gyerek?

Az ünnep a lélek vitaminja, az újratöltődés erőforrása. Meg lehet spórolni, de előbb-utóbb belerokkanunk, és pótszereket keresünk helyette. Ünnepnapokon más fényben szeretnénk látni a megszokott arcokat, a megkopott dolgainkat. Szükségünk van rá, hogy újra kedvünk teljék bennük. Ezért állítjuk ünnepi fénybe a számunkra fontos dolgokat, személyeket. Szeretteinket születés- és névnapjukon, házastársunkat házasságunk vagy megismerkedésünk évfordulóján, gyermekünket ballagáskor, édesanyánkat anyák napján, a Szűzanyát, Jézust stb. De ünneppé válhat egy kedves vendég érkezése vagy egy nagyra becsült emberrel eltöltött néhány óra is. Ehhez azonban

ki kell lépni a megszokottból! Ezt a fontos kiközlentést bizonyos külső formák jól segítik. Ezért díszítjük a környezetünket, zászlózzuk föl a várost, teszünk különösen szép terítéket az asztalra, de magunk is ezért öltözünk pl. másképpen.

Az ünnephez szorosan hozzátartozik **az előkészület, a várakozás** is. „Minden a vágyakozással kezdődik” – írja E. Stein, és talán elmondhatjuk, hogy az előkészítés jóleső feszültsége egyenes arányban van az ünnep sikerével.

Minden előkészítés és formáság hiábavaló marad azonban, ha ünnepünk nem válik **találkozássá**. **Az ünnep: TALÁLKOZÁS!** Ezt segítik a jelképek, az ajándékok,

az oldott-emelkedett hangulat, a meglepetések. Egymásra tekintünk, közelebb lépünk egymáshoz, hogy találkozzunk. Valamit ajándékozunk önmagunkból, és magunk is megajándékozottak leszünk. Találkozunk. Ha nincs bensőséges találkozás, először kifakul, majd végleg elkopik az ünnep. Egy darabig még megmaradnak a formák, aztán azok is elvékonyodnak, szó szerint *semmitmondóvá válnak*. Marad a kötelességszerű ajándékvásárlás, a kényszeredett mosolygással elköltött ünnepi ebédek, a kínos mérlegelés az illendő és a megfelelő értékű ajándék körül, a kapkodás, a dübörgő zene, az alkohol – a kimerültség. „*Hát ez nem hiányzik!*” – utóérzéssel.

• Tanítható-e az ünneplés, tanítható-e a találkozás?

Igen, de nem „iskolás” módon! Nem magyarázatokkal, illetan-leckékkel, sem a kötelességtudat élesztgetésével: „*Tudod, egy ünnepen nem lehet akárhogy megjelenni, illik a nagymamának valami ajándékot vinni, egy ilyen nagy gyerek már nemcsak arra gondol, hogy ő kapjon valamit...*”

Az, hogy gyermekeink megtanulnak-e ünnepelni, elsősorban azon múlik, hogy **mi tudunk-e** és főleg **szeretünk-e ünnepelni!** A család jeles napjai *tapasztalhatóan* találkozássá válnak-e? **Mi** élvezzük-e a készülődést, örömet okoz-e a várakozás tagadhatatlan feszültsége – egyáltalán tudunk-e várni, nemcsak egy ünnepre, hanem életünk más területein is? Ki tudunk-e lépni rutinjainkból? Megállva, elidőzve, időt szánva a készületre, a külső körülmények csinosítására, egy finomság elkészítésére, beszélgetésre, játékra, csodálkozásra – vagy csak letudjuk az ünnepnapokat valahogy...

A várakozás feszültségének fenntartását is lehet tanítani. Nemcsak az ünnepvásárlás kapcsán. Jót teszünk, ha nem teljesül minden kérés azonnal. Sokszor még vágyakozni sem tudnak gyermekeink, mert elébük megyünk az ajándékokkal!

Egy kisiskolás nagyon szereti a „*varázsos*” előkészületeket, a meglepetéseket. (Sokan még akkor is szívesen őrzik pl. az *Angyal*, a *Mikulás titkát*, amikor jól ismerik a valóságot. Hagyjuk még meg nekik!) Szívesen ténykedik az ünnep előtti díszítésben, főzésben, sütésben, ajándékkészítésben, EGYÜTT-munkálkodva. Még nem tudja végigvezetni ezeket, RÉSZT-vállalni viszont szeret. Sétálni, nézelődni arról beszélgetve, ki minek tudna örülni. Elképzelni, hogyan lepődne meg húga, bátyja, édesapja, ha ezt vagy azt talál a csomagban...

Szeret *nyomot hagyni a világon* – olyat alkotni, amiről látszik vagy elmondható, hogy *ő csinálta, mi csináltuk!* Lehet ez egy egyszerű tárgy is, de egy megtanult ének, vers vagy mese is. Ez esetben az ajándék fontos része a titoktartás, a meglepetésjelleg is. A saját készítésű ajándékhoz sok szülői támogatás kell, de mi mindig

csak kéz alá dolgozzunk! Egy ajándéknak ugyanis különlegesnek, szépnek kell lennie, nem akar már csupán *aranyosat* készíteni! A készülést egyre inkább *a háttérből* segítsük: alapanyag, kivitelezés, igazítás, időbeosztás stb.

Ha vásárolt ajándékkal készül, jó, ha együtt keresgélünk, de **ő gondolja át és döntse el**, mit **miért** lenne jó valakinek megvenni!

Mivel a kisiskolásnak nincs még átfogó időérzéke, ezért nem tudja átlátni, mennyi pl. egy hónap. Áttekinthetővé teszi az időt a nagyobbaknak az adventi koszorú, a kicsiknek az adventi naptár. A várakozást apró ajándékokkal *ki-bírhatóvá szelídítő forma* inkább *óvodásoknak* való.

A 7–12 évesek már tudnak apró áldozatokat hozni. Ennek több szimbolikus gyakorlata ismert: szalmaszálak a jászolba, jócselekedetek vonalaiból kirajzolódó Betlehem, az angyal ruhájának díszei egy-egy lemondás, segítségnyújtás alkalmával stb.

Az óvodáskorban természetes énközpontú gondolkodás nem múlik el parancsszóra!

Ahhoz, hogy egy gyermek megtanuljon ünnepelni, meg kell tapasztalnia

– az önzetlen örömszerzés vidám lendületét

– a KÖZÖS megvalósítás „*mi-élményét*”

– a *megajándékozott személy* boldogságát

– a *várakozás* még elviselhető, türelmetlen kíváncsisággal teli **élményét**

– és az ezt követő *beteljesedést*. Ebben segít az örömteli légkör – játék, vidámság, kacagás –, a finomságok, a meglepetés kézzel fogható ajándékai. Ennek a *gyümölcse* lesz az a *belső igény*, hogy ne hétköznapi legyen a ruhája (persze ez egy 12 évesnél egy „*menő*” csőnadrag is lehet!), hogy gyűjtsünk gyertyát, hogy jó előre készüljünk, hogy személyre szóló ajándékot készítsünk és majd *később* az is, hogy fölfogjuk, milyen isteni ajándék Jézus születése.

Az ilyen apró tapasztalatokból, mintákból való építkezést csúnyán lerombolják a megelőlegezett ajándékok, a meglepetéseket kiiktató „*praktikus*” megoldások (saját maga választja ki az ajándékot), a kapkodás, a várakozás nélkül ránk törő ünnep, a személytelen, csak árban gondolkodó ajándék (legrosszabb esetben pénz).

Mert az ünnepben a legfontosabb – a **TALÁLKOZÁS!**

Egy hétéves gyerek ezt írta erről: „*A szeretet az, ami karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.*”

Gratulálunk a szüleinek, hogy szinte tapintható (hallható) tapasztalattá tették az ünnep lényegét, feltéve – ha „*egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását!*”

Testünk tisztelete

A rendezett szeretet azt is jelenti: védjük az intim szférát azáltal is, hogy a saját és mások testével tisztelettel bánunk. Ide tartozik a testünk higiénája, az egészség, a szépség, az öltözködés, az érintések... Most a testi intim szférának csak egy mozzanatát szeretném kiemelni: a testi szemérmességet. A szeretet oda- és visszafutó áramlásában, a közeledéssel és a távolságtartással összefüggésben nagy szerepet játszik az egészséges, gondosan ápoltság. Ez is, mint az egész beteg ösztönélet is, az érzelmi szférában gyökerezik, és ezért hatékony ellensúlyt képez és védi a szeretetet; védi a lelki és testi intimitást.

Egy apa mondja: a családjamban nagyon fontosnak tartom a tiszteletet és a diszkréciót. Az az alapelvünk, hogy mindenki kopogtat a másik ajtaján. Mi, szülők, sohasem nyúlunk bele a gyerekeink fiókjába. Van egy kivétel, amiről mindenki tud: ha a mosásba adott nadrág zsebében egy cédula marad, mindenki tudja, hogy azt az anya is elolvassa. Senki sem olvas bele a másik e-mailjeibe. Az intim szféra védelme rendkívül fontos.

A rendezett szeretet másik fontos szempontja: a tisztelet és a szavahihetőség légköre a családban. Amiben megállapodunk, annak meg kell történnie. Pl. ha megígérem, hogy hazajövök, akkor haza is jövök; és a gyerekeknél is ugyanígy. Ha egymásnak valamit megígérünk, akkor azt meg is tartjuk: ezt jelenti a megbízhatóság és a szavahihetőség (melyek szorosan összefüggnek a tisztasággal).

Egy anya elbeszéléséből: „A strandon voltunk. 6 éves Tamásunk végre be akart menni a vízbe, és ezért fel akarta venni a fürdőnadrágját. Kérdezte, hogy hol öltözhette át. A zsúfolt strandon egy törölközővel próbáltam az öltözőkabin légkörét pótolni.”

Egy jellemző apróság. Minden gyermekünkben felébred valamikor a szemérmesség érzése. Fontos feladatunk, hogy segítsünk a gyerekeinknek a saját magán-szférájukat kifejleszteni és megerősíteni. Vagyis vegyük komolyan és támogassuk ilyen irányú igényeiket. Jóllehet a már koros főorvos néha meztelenül is mutatkozik a szomszéd ház földig érő ablakában, ilyesmi nálunk nem fog előfordulni. Az sem, hogy forró nyári napokon az utcán a mieink is meztelenül futkossanak a többi 2-9 éves gyerekekkel együtt. Ha kilenc éves kislányunk meghívja hozzánk pancsolni a barátait, akkor azt is hozzáteszi: „Hozd magaddal a fürdőruhád is!”

Németországban az elmúlt harminc év alatt tudatosan feloldották ezeket a finom korlátokat, és – mint nyárspolgári csökevényeket – elítélték. Újabban azonban megfigyelhetünk egy ellenhatást is. Ami néhány éve még kispolgárinak és prűdnek tűnt (ha nem követtük mindenben a divatot), ma egy irányzat szerint nagyon is kívánatos, hogy a gyerekeket megerősítsék és védjék a szexuális visszaélésektől. Így arra szoktatják őket, hogy csak abba menjenek bele, amit valóban szívesen tesznek; hogy ne hagyják magukat ölelgetni, érinteni sem ismerősöktől, sem

ismeretlenektől. És ez helyes, mert éppen azt erősíti, amit a gyermeknek útravalóul adni akarunk: az önmaga feletti uralmat.

E megfontolásaink háttérében a keresztény emberképünk áll. A lelki közelség és távolság kifejezésre jut a testi közelség és távolság tartásában. Az igazságban megélt kapcsolatok éppen e közelség és távolság játékból élnek. A meztelenség nemcsak egyenletes leburnulást jelent, hanem intimitást, sebezhetőséget; vagy pozitívan kifejezve: egy kis darab paradicsomot a szétszaggatott világban, ami a szerelmesek együttlétében, vagy a szülőpárnak újszülöttjükről, csecsemőjükről való szerelmes gondoskodásában kifejezésre jut. Védeni kell ezt a kis paradicsomot.

Az esti átöltözéskor a gyermekeink számára természetes, hogy behúzzák a függönyt. Családon belül is támogatjuk a az intimitás-igényt; pl. hogy öltözködéskor egyedül lehessenek.

Az az érzésem, hogy itt, Magyarországon, az Önök kultúrája több finom érzéket megőrzött ezen a területen... Sajnos sokkal könnyebb valamit lerombolni, mint felépíteni.

A Szűzanya a szentélyből olyan embereket szeretne nevelni, akik visszatükröznek valamit az ő királyi nemes lényéből. Nem üres formákat és kicsinyes szabályokat akar, hanem egy új, szabad, szent embertípust.

Kentenich atya teológusoknak mondta 1929-ben: „A szentségnek ugyanazt kell jelentenie, mint az igazi, természetes, nemes emberségnek. Szentség és a társadalmi illemszabályok elvetése nem fedi egymást. Szentség és elhanyagoltság nem egy és ugyanaz. Mindenekelőtt erkölcsös emberekké válni, akik hasznosak a munkában, a társadalomban, röviden mindenhol – ehhez akar hozzásegíteni bennünket a kegyelem. Ezért a szentségek vétele elsősorban arra kell, hogy ösztönözzön bennünket, hogy erőteljes emberekké alakítsuk magunkat.”

Befejezésként Kentenich atya szavai: „Érdemes volt élnem, ha csak egyetlen kis Máriát is kiformáltam.”

Az új ember máriás ember, királyian nemes ember, akit a szentélyben jelenlévő Szűzanya ki akar formálni. Az az ember, aki egészen elajándékozta magát; az egyetlen gondolat és egyetlen szeretet embere.

(részlet Gertrud Maria nővér
2005 júniusában
a szövetségi családoknak tartott
előadásából)

Emeletes élvezet**Hozzávalók:**

- 1. réteg:** 25 dkg darált háztartási keksz, 5 dkg Rama, 5 dkg porcukor, kevés tej
 - 2. réteg:** 20 dkg túró, porcukor, 2 dl tejszín, 1 cs. vaníliás cukor
 - 3. réteg:** 2 cs. Aranka vaníliás krémpor, 5 dl tej, 1 cs. vaníliás cukor
 - 4. réteg:** 2 dl tejszín, 5 dkg porcukor, habfixáló
- Tetejére** kb. 5 dkg reszelt csokoládé

A darált kekszet összegyúrom a cukorral, a margarinnal és egy kevés tejjel, csak annyival, hogy linzertészta keménységű legyen. Egy közepes tepsibe (30x30-as) vagy egy nagyobb piteformába egy kevés darált kekszet szórok, hogy ne ragadjon le, és belenyomkodom a keksztészta. A túrot, ha nagyon darabos, mixelő rúddal krémesítem, összekeverem a porcukorral, a vaníliás cukorral, majd a habbá vert tejszínnel, és a kekszre simítom. Az Aranka krémpor a tejjel egy elektromos habverővel jó sokáig keverem. Minél tovább keverem, annál keményebb krém lesz belőle. Ezt a túrókrém tetejére simítom. A tejszint felveszem a porcukorral és a vaníliás krémre kenem. A tetejére reszelt csokit szórok, és a hűtőbe teszem tálalásig.

(Nem kell hozzá sütő, csak egy jó elektromos habverő. Gyorsan elkészül és nagyon finom. A túrókrém kicsit savanykás íze nagyon jól harmonizál a vaníliás krémmel.)

Az eredeti Túró Rudi muffin

Hozzávalók: 25 dkg liszt, 2 evőkanál kakaópor, 1 kk szóda bikarbóna, 1 kk sütőpor, 1 db tojás, 15 dkg kristálycukor, 2 cs. vaníliás cukor, 1 dl olaj, 3,5 dl natúr joghurt, 3 db óriás Túró Rudi (a pöttyös jó csak!)

Először kenjük ki olvasztott vajjal a muffinsütő-formát, és tegyük be a fagyasz-tóba, amíg elkészítjük a tésztát. Készítsük ki a hozzávalókat, és gyűjtsük be a sütőt 180 fokra. Keverjük össze a lisztet, a sütőport, a szóda bikarbónát és a kakaóport. Egy másik tálban keverjük össze a tojást a cukorral, majd keverjük bele a vaníliás cukrot, az olajat és a joghurtot. Majd a kettőt összekeverjük, és elosztjuk a formában. Minden Túró Rudit vágjunk négyfelé, és minden muffin közepébe nyomjunk egy darabot. Most tegyük a sütőbe és süssük kb. 30-35 percig. A Túró Rudi bele-süllyed a tésztába, és nagyon jól megolvad a csoki. A formában hűtsük langyosra, majd tegyük ki rácsra. Porcukorral meghintve tálaljuk. Sokáig friss, puha marad.

Almáskevert

4 tojás, 1,5 bögre kristálycukor, 2 ek. méz. Ezt habosra keverjük. 1 bögre étolaj, 2 bögre liszt (a lisztbe bele kell keverni 1 kk. szóda bikarbónát), 3-4 közepes alma reszelve (nem szabad kinyomkodni!), kb. 10 dkg darált dió, 1 vaníliás cukor, kevés őrölt fahéj. (2,5 dl-es bögrében mérjük!) Előmelegített sütőben, vajás-lisztes tepsiben kell sütni. Kb. fél óra, míg átsül. Tűvel beleszúrunk, ha nem ragad, kész.

Nincs boruk

Kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- ❖ testvérünkért, akinek törés miatt súlyosan megbetegedett a lába
- ❖ daganatos betegségben szenvedő szülőkért, gyermekekért
- ❖ nehéz anyagi vagy lelki helyzetben lévő családokért
- ❖ a Mária Rádióban induló, két schö-nstatti műsor készítőinek apostolko-dásáért
- ❖ fiataljainkért
- ❖ a szülők munkahelyéért
- ❖ kegyelmekben gazdag adventért és békés karácsonyért
- ❖ hazánkért.

Fiataljaink kérései:

Mennyei Atyánk, add kegyelmedet, hogy

- ❖ felismerjük hivatásunkat és ne si-keréhségünket hívjuk küldetéstu-datnak
- ❖ hogy megismerhessük, megélhes-sük és továbbadhassuk az odaadó, önfeláldozó szeretetet
- ❖ ne csak érdekkapcsolatokat, mun-kakapcsolatokat keressünk és tápláljunk, hanem őszinte, nyitott szí-vű, személyes közösségeket alkot-hassunk
- ❖ buzgólkodásunk ne tegyen minket fanatikussá

- ❖ különbséget tudjunk tenni képmu-tatás és példamutatás, hála és önelé-gűlttség közt
- ❖ ne csak eszmékben s gondolatban igyekezzünk kereszténynek lenni, hanem tetteinkkel tegyünk tanúsá-got a szeretetről.

Van boruk

Köszönjük a Mennyei atyának és Szűz-anyánknak:

- ❖ Gódány Róbert 70 évét, azt a ren-geteg munkát, erőt, fáradságot, lel-ki erőfeszítést, amit Ritával együtt a Magyar Schönstatt Mozgalomnak ajándékoztak
- ❖ családjainkat
- ❖ a Jóisten gondviselését nap mint nap.

Kedves Családok! Kérjük, imádkoz-zatok szívből az Oázis szándékaiért, mert egy-egy dolog mögött néha igen komoly nehézségek, események állnak. A közösen mondott imának pedig nagy ereje van, ahogy azt már olyan sok-szor megtapasztaltuk. Természetesen a hálaadásunk is legyen ugyanilyen lelkes!

Gólyahír

Kedves Barátaink!

Nagy örömmel értesítünk mindenkit, hogy 2009. november 13-án megszületett hatodik gyermekünk: Török Mária Piroska (3560g/54cm). Orsi és Ő is jól vannak.

TPOJTCsÁCM

Boldogan adjuk hírül, hogy november 18-án egészségesen megérkezett közénk IZSÁK, a 'nevetés fia'! Hálásan köszönjük a sok-sok imát!

Szabó Bálint, Anna és a három bátya:
Jakab, Sámuel, Jónás

Mindannyiunk legnagyobb öröme-re október 28-án megszületett Mester Mátyás Vince. A mi kis Matyink 4370g és 58 cm volt érkezésekor. Azóta is mindennap örvendezünk neki.

Mester Balázs, Judit, Bendegúz,
Boróka, Rozi és Ilka

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Kisfiú jön be az udvarból, meséli: Anyukám hazudott, azt mondta, hogy odakint esik, pedig nem is esik. Nem hazudott az anyukád, mondom neki, hanem tévedett. Megy fel a kisfiú a lépcsőn, meglátja az anyukáját: „Anyá, tévedtél, nem is esik az eső...”

A hatéves Jónás tájékoztatja a környezetét, hogy a földkerekségen hatmilliárd ember él. Unokaöccse hozzáfűzi: „De ha meghal a L. néni, kicsit kevesebben leszünk...”

Zita első osztálymiséjén vett részt. Márta és Mária története volt az evangélium. Az atya arról beszélt, hogy a fülünkkel és a szívünkkel Jézusra figyeljünk, úgy, mint Mária tette. Amikor délután hazajött az iskolából, megkérdeztem tőle, hogy miről szólt az evangélium, miről beszélt az atya. Rövid gondolkodás után így válaszolt: „Arról, hogy Mária mindkét fülét Jézusra hegyezte, Márta pedig csak az egyiket. A másikkal főzött.”

Középső kislányunk majdnem minden este azt kéri imánál, hogy Johanna baba szépen gyanakodjon (gyarapodjon).

Az édesanya pogácsát dagaszt a három éves kislányával.

– A pogácsát most itthagyjuk egy órát pihenni, majd utána kiszagatjuk.

– Miért kell a pogácsának pihennie? Elfáradt?

A nagyobb testvér mesélte a kisebbnek A kiskakas gyémánt félkrajcárja mesét. „Kukorikú, török császár, add vissza a gyémánt félkrajcáromat!”

A kisebb testvér megismételte: „Kukorikú, császármorzsa!”

26 hónapos kislányom kérte a Nagymamát a játszótéren:

– Ülünk ide!

– Miért? – kérdezte meglepődve a Nagymama.

– Mert így nem látom.

– Mit?

– A kondenzcsíkokat – csillogtatta meg előző nap szerzett tudását.

Alacsonyan szállnak a közhelyek

Férjemmel bosszankodunk a bürokrácia útvesztőin. Hangosan felsőhajok öt éves fiunk jelenlétében:

– Mire ezt az okmányt kézhez kapjuk, Dani leérettségizik!

A szóban forgó gyermek hátba ve-reget, és biztatva elmosolyodik:

– Röpiül az idő, gyorsan nőnek a gyerekek!

Hívom a családot vacsorázni. A gyerekek elindulnak felém a kertből. Apuka tovább nyírja a fűvet. Négy és fél éves kislányom az ajtóból visszafordul, nézi a fűvet nyíró édesapját, s merengve így szól: „Ha gyerek lenne, első szóra jönne.”

Hat éves kislányunk mondja nekünk:

– Jó, hogy szeretitek Istent, és minket is így neveltek, mert ha nagyok leszünk, a mi gyerekeink is szeretni fogják.

Otthon mesélem, hogy meggyóntam XY atyánál. Erre Domonkos: „Meggyógyultál.” És kérdően néz rám, várva a jóváhagyást, hogy jól értette a mondottakat.

Görbe tükör

Asztal körül a család, s lelkesedve, hogy férjem is itthon van, zúdítom rá mondanivalómat. Hároméves – különben igen cserfes – lányunk csendesén odahajol hozzám, és a fülembe súgja: – Eszegessél, tündérke!

Az alig 3 éves Katalin éneklé egy ideje, hogy „Isten báránya, te elveszed a világ bűneit, irgalmaz nekünk!”.

Bátyja megunja és egy idő után szól neki:

– Énekelj a folytatást is, hogy „adj nekünk békét!”

Erre ő: „Isten báránya, hagyj békén!”

Óbudavári hírek 2009. 11. 4.

Október 11-én a **Kentenich Kisegyetem első évfolyamának** hallgatói gyűltek össze a Képzőházban, hogy elmélyítsék ismereteiket Kentenich atya életével, munkásságával kapcsolatban. Az itt szerzett tudást elsősorban házas

és családi életükben igyekeznek kamatoztatni, és természetesen az egész Schönstatti család javára is.

Az elmúlt időszakban két **önkéntes munkaszombatot** tartottunk. Mérsékelt részvétel mellett sok minden elkészült. A legnagyobb dolog, hogy kiástuk és feltöltöttük termőfölddel az utcai oldalon a kerítés előtt a leendő fagyal sövény helyét. **Köszönjük szépen önkénteseink munkáját!**

Október 22–25 között megtartottuk az éves zsinatunkat, melyen megszületett a **következő év jelmondata: „Tegyétek, amit mond”**. Most az előadókat várjuk nagy szeretettel, akik vállalkoznak a jelmondat kibontására, a jelmondatos füzet elkészítésében való részvételre, és a jövő évi családnapi előadó házaspárjainak feladatára.

Az **Új Magyarország Vidékfejlesztési Program** keretében Turisztikai fejlesztések kategóriában a Diós ifjúsági kulcsos házunk **„A” kategóriás, 30 férőhelyes ifjúsági turistaházzá** való átépítésére **21 419 749 Ft vissza nem térítendő támogatást nyert egyesületünk**. Ez az összeg a szűken vett építési költségeket fedi le, így nagyon sok munkát önkéntes alapon kell elvégeznünk. Ilyen a tervezés, a műszaki vezetés, a projekt menedzser munkaköre, de ilyen a bontás és a tereprendezés is. Ezért már most kérek minden – a fiataljaink elhelyezését szíven viselő – schönstattit, hogy a később meghirdetésre kerülő önkéntes munkanapokon, ha módjában áll, vegyen részt. Információ a projekt előrehaladásáról a www.schoenstatt.hu oldalon az egyesület, vagy a családmozgalom neve alatt az ÚMVP menüpont alatt található.

A **2010. évi családnapi időpontjai** az alábbiak. Már fogadjuk a jelentkezéseket az iroda@schoenstatt.hu címen vagy a 20/2212411-es telefonszámon.

Az árakról jövő év elején születik döntés.

Családnapiak 2010.

március 27–április 2.
június 13–19.
július 11–17.
július 18–24.
július 25–július 31.
augusztus 1–7.
augusztus 8–14.
augusztus 15–21.
augusztus 22–28.

először résztvevőknek
többször résztvevőknek
többször résztvevőknek
többször résztvevőknek
atya-seminárium
többször résztvevőknek
először résztvevőknek
többször résztvevőknek
először résztvevőknek

Schönstatti hírlevél levelezőlista – Van még, aki nem tud róla?

Hogy az információáramlás élénkebb legyen, mindenki időben értesülhessen Mozgalmunk legfontosabb eseményeiről, létrehoztunk egy „hírlevél levelezőlistát”, melyre kb. kéthetente küldjük az összegyűjtött híreket (rugalmasan, olyan gyakran, ahogy van miről beszámolni).

Felmerült olyan igény is, hogy jó lenne, ha felajánlásokokat lehetne tenni, és segítséget is lehetne kérni akár gyakorlati ügyekben is (pl. kinőtt bicikliülés, ágy, nyaralás idejére felajánlott lakás, babaholmik stb.), ebben a

zárt körben erre is lehetőség nyílna.

Erre a levelezőlistára jelentkezni kell, csak az kapja meg, aki feliratkozik a következő helyen: <http://lists.schoenstatt.hu/mailman/hirlevel/>

Annak érdekében, hogy valóban csak a Mozgalmal és a közösségünkkel, családjainkkal kapcsolatos hírek kerüljenek fel, a listára küldött levelek moderálva lesznek, nem postáznak automatikusan a lista tagjainak, így valóban csak olyan levelek kerülnek majd elküldésre, amelyek valós és értékes információkat tartalmaznak.

A levelezőlistáról bármikor le lehet iratkozni. Köszönjük Csermák Tominak és ifj. Endrédy Istvánnak, akik a technikai háttérrel biztosítják!

Várjuk jelentkezéseket, és reméljük, ezáltal tovább erősödik a közösségünket összetartó háló!

A híreket és javaslatokat nekünk küldjétek: Sallai Tamás és Éva
oazis@schoenstatt.hu

Hűen veled – utat nyerek! MÉG lehet jelentkezni!

Kedves Barátom!

Volt már, hogy úgy gondoltad, milyen szép is lenne Schönstatt sokat emlegetett alapítójával, Kentenich atyával egy kicsit jobban megismerkedni?

Benned is él a vágy, hogy többet olvass tőle, de ehhez oly sokszor hiányzik az erő, az idő, a motiváció? Ha igen, akkor biztos örülsz a híreknek:

Hamarosan indul egy akció, melynek résztvevői játékos formában ismerkedhetnek meg jobban Kentenich atyával. Ha jelentkezél, Kentenich atya honlapján megjelenő kérdésekre kell válaszokat keresned. Minden válasz megtalálható a honlapon lévő Kentenich szövegek böngészése közben. Így új szövegeket fedezhetsz fel, és közben összemérheted magad a többi csapattal, akik válaszaikkal szintén pontokat gyűjtenek...

Ez egy közösségi akció is. Alapítónkkal ismerkedve lesznek közös programjaink: tervezzük egy rövidfilm bemutatását Kentenich atyáról és egy-egy olyan tanú meghívásával, aki ismerte Kentenich atyát.

Továbbá koncertet szervezünk a résztvevőknek, akik mindannyian ajándékcsomagot és oklevelet is kapnak, és a végén a három legeredményesebb résztvevő küzd majd a fődíjért: egy schönstatti útért.

Ne hagyd ki ezt a lehetőséget, jelentkezz most rögtön, és kezd előnnyel a pontversenyt: az első húsz jelentkező pár egyszerű kérdés megválaszolásával ajándékpontokat kap!

A honlapon találsz több információt is! Ne szalaszd el az alkalmat, buzdítsd barátaidat, ismerőseidet is a jelentkezésre, hogy ők is jobban megismerkedhessenek Kentenich atyával! („Mindenkinek hozzon magával még egy embert!”)

Reméljük, hamarosan hallunk felőled!

Szeretettel: Guld Veronika és Csermák Péter
<http://kentenich.schoenstatt.hu/jatek>

Imádkozzuk együtt Kentenich atya imáit!

Novemberben nemcsak egy új aktuális szöveggel (az ideális Schönstatt család eszményéről), új anekdotával és videóval bővült a Kentenich-honlap, hanem egy kis gyűjtemény is megtalálható alapítónk imádásaiból! Imádkozzuk együtt az ő imáit!

A „Hűen veled, utat nyerek”; nyerejményjátéokra is vannak még szabad helyek, bátran jelentkeztek!

Szóval érdemes „beugrani”!

<http://kentenich.schoenstatt.hu>

Kentenich atya pedagógiája Budapesten

Mesterségünk (legyen) a nevelés/önnevelés!

Mit tehet és tegeyen egy nevelő, ha valóban formálni akarja a személyiséget?

Meghívott előadónk, *Uzsalyné Dr. Pécsi Rita* (PhD) feleségként, négy gyermeket nevelő édesanyaként, gyakorló pedagógusként, és a szakterület elismert kutatójaként keresi a válaszokat erre a kérdésre.

Következő előadás 2010. január 12. (kedd) 17.30

Bővebb információ az előadásorozatokról a <http://kentenich.schoenstatt.hu/eloadas> webhelyen olvasható.

A pécsi előadásokat látogatók visszajelzései:

- „Ha én ezt ifjú koromban hallhattam volna! Mennyi bizonytalanságot helyretett volna fiatal szülő korunkban!”
- „Immáron a többedik előadás résztvevőjeként azt veszem észre magamon, hogy a problémák megközelítése, szemlélete alakul át bennem. Sokkal biztonságosabban nyúlok hozzá nehéz szituációkhoz!”
- „Íránytűt kaptam! Az pedig manapság nagy kincs!”
- „Másképpen látom a gyermekeimet és magamat.”
- „Egyszerűen működik.”

- „Sok mindent megértettem, így már nem érzem annyiszor, hogy csak bar-kácsolok.”
- „Eleinte úgy tűnik, mintha magától értetődő dolgokról lenne szó, aztán észreveszem, hogy a leglényegesebb pontokra mutat rá.”
- „Csodálatos küldetés Isten munkatársává válni a nevelésben. És nagy biz-tونسág, hogy Ő is ott van.”
- „Nagyon sokat segít a mindennapokban.”

Előadás Ozsvári Csabáról

Ozsvári Csabáról őszinte és megindító képmeditációt tartott felesége, Imri az októ-beri zsinaton.

Csaba nyáron hunyt el. Az ő életéről, céljairól, gondolatairól szól az előadás, felesége tolmácsolásában.

Részlet az előadásból: „nagyon nagy ajándék, ha az ember azt érzi, hogy a másik mennyire szereti, mennyire értékesnek tartja. [...] Azt javaslom mindenki-nek, hogy éreztesse a házastársával, hogy mennyire szereti...”

Ez az előadás honlapunkon (<http://csaladok.schoenstatt.hu>) ill. az iroda@schoenstatt.hu címen vagy a 20/2212411-es telefonszámon megrendelhető DVD for-májában, mely tévén vagy számítógépen egyaránt nézhető.

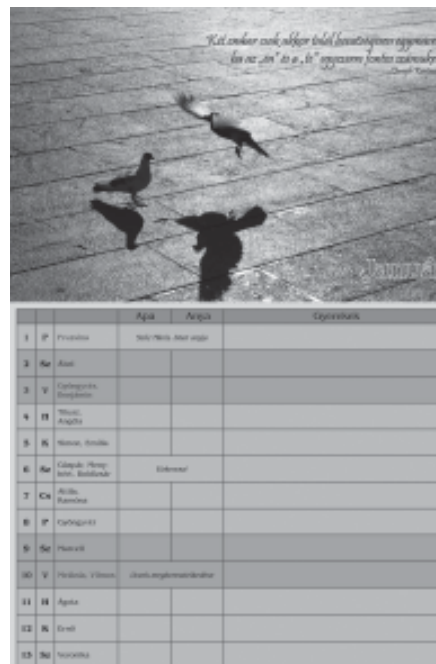
A DVD támogatói ára 500 Ft, amit a kép-zőház hiteleire fordítunk.

2010-es schönstatti falinaptár

praktikus, és egyben lelki ajándék azoknak, akik fontosak számunkra

Naptárunk nem csak egy praktikus fali dísz, hanem közösségünk együttes munkálkodásának gyümölcse. Sok gyönyörű fotót küldött be Bartal Gergő, Bartal Julcsi, ifj Endrédy István, Hevér Zsolt, Kiss Árpád, Krámlí Péter, Lőw Helga, Ramocsai Barbara, Ramocsai Marinka, Schumicky Ilona, Varga Veronika, Virágh Orsi+Gábor Miki, Weeber Saci. A honlapunkon meghirdetett szavazáson kb. hetvenen vettek részt, és többen javaslataikkal segítették a végső formátum kialakítását. Mindnyá-juknak köszönjük a közreműködést – Nélkületek nem készülhetett volna el!

Sokak kérésére családi naptárt ké-szítettünk, nagy helyet hagytunk a sze-mélyes bejegyzéseknek. Kentenich atya mondásaihoz gyűjtöttünk fotókat és történeteket az Oázisból, így nem fel-tétlenül a legjobb fényképek kerültek be, mert a szövegekhez is alkalmazkod-ni kellett, sőt az adott évszakhoz is. Megtalálhatjátok benne a közösségünk számára fontos dátumokat, köztük azo-kat is, amelyek Kentenich atya és egy-ben Mozgalmunk életének mérföldkö-veit jelentik...

Hatszemélyes órarendet melléke-lünk hozzá, ahol egy helyen látható, kinek mikor van órája, programja, hogy az apukák, a nagyszülők is „képben le-hessenek”, kit, mikor hova... Két azo-nos oldala van, hogy elévülés esetén tovább lehessen használni, A és B hét egyszerre áttekinthető. Akinek hatnál több gyermek programját kell számon

tartania, ajándék órarendet kap – de kérjük, ezt külön jelezzétek.

Az ára családi órarenddel együtt 1.500 Ft (+postaköltség).

Képeslap-melléklet idén nem lesz, csak az kap, aki ezt megrendeli. A 12 db félbehajtott üdvözlőlap ára összesen: 800 Ft, darabonként 80 Ft..

A naptár és képeslapok bevételét ifjúsági szálláshelyünk átépítésére fordítjuk. 10 db vásárlása esetén +1 db ajándék. Köszönjük támogatásotokat!

Megrendelhető, megvásárolható:

- *Mészáros Zsuzsinál* – iroda@schoenstatt.hu, ill. a régiókban, az alábbi családoknál:
- Budaörs: *Varga Károly és Erika* – erikavarga7@gmail.com,
Sallai Tamás és Éva – evatom@t-online.hu
- Budapest Kispest: *Endrédy család* – endredy@gmail.com
- Zugló: *Csabai család* – csabaig@t-online.hu
- Gyenesdiás (Keszthely mellett): *Vértesaljai János és Vali* – viztechv@gmail.com
- Győr: *Fehér Zoltán és Marika* – feherzoltan67@t-online.
Szalánczi Gábor és Mariann – marchy@t-online.hu
- Orci: *Radnai István és Márti* – iradnai@ke.hu
- Pécs: *Guld József és Mónika* – guldbata@t-online.hu

- Sopron: *Stagl család* – staglcs@freemail.hu
- Táplánszentkereszt (Szombathely mellett): *Tóth Zoltán és Viki* – toth.zoltan@katasztrofavedelem.
- Zalaegerszeg: *Vissi Géza és Edit* – vissi.geza@aes.hu

Várjuk azok jelentkezését, akik szívesen árusítanak a környékbelieknek!
Ára befizethető a vásárlás helyén, rózsaszín csekken, ill. átutalással:

Családok a Családeért Egyesület kiemelten közhasznú szervezet számlaszáma:
73200134-10000434 Kinizsi Bank Zrt

A közleményben, kérjük, tüntessétek fel, hogy „naptár befizetés”.

Örülünk, ha ismét befogadjátok otthonotokba, tovább ajándékozzátok, és így sokakat végigkísér egy éven át!

Alapítványi hírek

A Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány ez évi feladatként elsősorban a tavalyi évben – a képzőház befejezéséhez – felvett kölcsönök teljes visszafizetését tűzte ki célul.

2008-ban 18,6 millió Ft kölcsönt (+kamat) vettünk fel, és ebből tavaly 8,5 millió Ft-ot fizettünk vissza. 2009-ben eddig visszafizettünk 5,5 millió Ft tőkét, valamint 0,35 millió Ft kamatot. Így a fennálló tőketartozás 4,6 millió Ft. Havonta 300-400 ezer Ft adomány folyik be rendszeres befizetőktől, átlagosan 1.000-10.000 Ft nagyságú havi utalásokból és az egyedi alkalmi befizetésekből.

Másodlagosan készült el kisebb beruházásként a képzőházban az ebédlő és a tetőtéri teakonyha beépített konyhabútorai melletti csempeturkolat, valamint elkészült a gazdasági bejárat lefedése és az alagsori bejárat előtti lugas, illetve a fedett terasz mennyezeti festése.

Köszönjük mindazok nagylelkű hozzájárulását, akik adományukkal lehetővé tették a kölcsönök visszafizetését és a képzőház szépítését!

Ther Antal és Ágnes

Női lelki nap 2009 – Budaörs

Különösen szép napon tarthattuk idén a női lelki napot Budaörsön! Október 18-án délután mintegy hatvan hölgy – édesanya, nagymama, fiatal – gyűlt össze azzal a közös vágygal, hogy ismét hallhassa Gertraud nővért, aki a női lélek húrjait oly különleges érzékkel képes megérinteni.

Nem csalódtunk, ismét a mély lelki rétegeket érintette meg **ÉRZÉK A JÓRA** címmel tartott előadásában.

Hogyan fedezhetem föl belső vágyaimat? Hogy vegyem komolyan a bensőm halk rezdüléseit... Hódító típus vagyok? Vagy inkább az odaadóhoz állok közelebb? Mit tegyek a gyakorlatban, hogy a Jóisten által belém helyezett vágyaim kiteljesedhessenek? Hogyan érhetem el, hogy mai rohanó világunkban a mélyben lakozó dolgaimra figyelni tudjak, s ebből fakadóan jól érezzem magam a saját bőrömben...

A lelki nap végén – hála a fordító, a lektorok, a nyomdai előkészítő munkájának!!! – megvásárolhatta, ki-ki elvihette ajándékba a hallottakat könyv formájában.

A könyv megrendelhető Palásthy Imrénél, és megvásárolható a naptárt árusító lerakatokban. Szép ajándék lehet...

Varga Erika

Európa-fórum szervezői találkozó – Varsó

Mindenszentek hétvégéjén mintegy negyvenen vettünk részt a schönstatti atyák **josefowi központjában** tartott találkozón. A vendéglátó lengyeleken kívül még nyolc ország schönstatti családjai dolgoztak együtt, két csoportban.

Az egyik csoport – melyben mi is dolgoztunk – a 2010-ben Schönstattban tartandó kongresszus lelki, tartalmi előkészítésével foglalkozott.

„**A SZERETETBEN ÖSSZEKAPCSOLÓDVA VELED**” mottó három napra van lebontva, külön elmélyülünk a kötődések különféle formáiban (helyi, személyes, eszmei...).

Az első órában – már a bemutatkozáskor – ajándékba kaptunk egy-egy szív alakú karabinert, melyre a kongresszusi mottó volt papíron rögzítve. Ez a SZÍV megihlette a csoportot, s mindhárom napon nagy szerepet kap a szív mint a szeretet jelképe. E motívum foglalja szép egységbe a három napot, s ad neki ívet. A három napon más-más oldalról, de mindig

Kentenich atya szívről szóló mondatai alá rendelve járjuk majd körül a kötődéseket, melyek a szívhez, a szeretethez kapcsolódnak – ahogy a karabiner kapcsa is...

A másik csoport a szervezési oldallal, és európai apostoli projektekkel foglalkozott. (Milyen kár, hogy nem lehet egyszerre két helyen lenni!)

Vidám, közösségteremtő énekléssel és bemutatkozással kezdtük az együttlétnünket, majd vacsora után ki-ki elmondta, mi foglalkoztatja őt jelenleg leginkább. Szív a szívhez ért a történetekben...

Másnap komoly szekciómunka folyt, minden feladat gazdára talált, bár még így is sok maradt belőle a kongresszusnak otthont adó németeknek...

Hazánk is szépen kiveszi a részét majd pünkösdkor a munkából, szekció-előadások, beszélgetések vezetése és a záró-ünnepség szervezése hárul ránk elsősorban. Négy-hat házaspár képviseli majd a Magyar Schönstatt Családot.

Szép színfoltja volt az estének a hat kilométerre fekvő **Swider**be tett látogatás, ahol a nővérek meleg szeretettel fogadták a csoportot, s a szentélyüket bemutatván megmerítkezhattünk a lengyel hazaszeretet, hűség, istenszeretet légkörében. Örömmel mesélték történelmük fontos kötődéseit, a Szentatyához, Faustina nővérhez...

Este vidámság töltötte be a házat, a hangulatot a skót családok tánca emelte, mely által fergeteges jókedv kerekedett. A szállásra visszatérve a buszban együtt

zengtük az énekeket, s ily módon is éreztük annak örömét, hogy a schönstatti Európa-család tagjai lehetünk...

Varga Károly és Erika

Szeretettel meghívunk Küldetésünnepeinkre 2009. december 12-én szombaton délután 15 órakor a budaörsi templomba.

A szentmise végén alkalom lesz házassági fogadalmunk megújítására.

A CSAK 7 családjai

Szeretettel várjuk a 2010 szeptemberében induló családtrener-képzés következő, 10. évfolyamába a Budapesten és környékén lakó házaspárokat, családokat, akik saját házasságuk építésében, majd más családok segítségével örömeiket lelik.

Érdeklődés: Varga Erikánál erikavarga7@gmail.com

Jelentkezés: Nyitrai Tamásnál és Katinál nyitrait@t-online.hu

Schönstatti műsorok a Mária Rádióban

EGY HULLÁMHOSSZON – Férfi/nő kapcsolatról, szerelemről – kérdések és válaszok

November 27-től, kéthetente péntek esténként 21 órától.

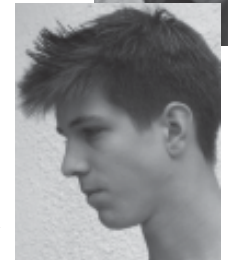
Hogy találjam meg az Igazit? Házasság előtti testi kapcsolat? Létezik egyáltalán örök szerelem? Kérdések és válaszok a férfi-nő kapcsolatáról, a szerelemről, az együttjárásról, a jegyességről, a házasságról. A műsorban a beérkezett kérdésekre meghívott vendégeink segítségével keressük a választ, az ő életük, megélt igazságaik adják a feleletet a kor párkapcsolati problémáira. (Vendégeink a Schönstatti Családmozgalmal együtt járó fiatal párpai, jegyesei, házasai.)

MŰSORVEZETŐ: Endrédi Gabó és Endrédi Orsi

Hathavi műsortematika:

I. A kapcsolat kialakulása

- **Nov. 27.** Megismerkedés fiú szemmel (önismeret/önnevelés, mit várhatunk egy kapcsolattól, kezdeményezés, mi a fontos egy lányban, kivel érdemes megismerkedni) Meghívott vendég: Bertóti Róbert (Abai Anna kedvese...)
- **Dec. 11.** Megismerkedés lány szemmel (hogyan lehet készülni egy párkapcsolatra – önismeret/önnevelés), hogyan tudja egy fiú a tudtadra adni, hogy tetszel neki, kezdeményezhetnek-e? Meghívott vendég: Abai Anna

- **Dec. 25.** Karácsonyi különkiadás (Hogyan ünnepeljük párként a Karácsonyt, jól sikerült meglepetések, első közös Karácsonyunk – színes, vidám riport kavalád.)
- **Jan. 8.** Ha sokáig nem találok a párom? (Mennyire legyünk türelmesek, és hogyan hagyatkozunk rá az Úrra a párkeresésben-párválasztásban?) Meghívott vendégek: *Pozsgai Reni és Attila* (CSAK 8.)
- **Jan. 22.** Egy kapcsolat indulása (Mi a szerelem? Mikor jó egy kapcsolat? Mitől jó egy kapcsolat?) Meghívott vendégek: *Ther Tamás és Zsuzsi*

II. Együttjárás

- **Febr. 5.** Bizalom, féltékenység, távkapcsolat (A féltékenység mennyiben befolyásolja a párkapcsolatot: hogyan kezeljük a féltékenységet? A távkapcsolat a Jóisten szemében vajon azt jelenti, hogy még szorosabban megismerjük egymást?) Meghívott vendégek: *Rubovszky Gábor és Marcsi* (CSAK 8)
- **Febr. 19.** Testi kapcsolat az együttjárás alatt (Mik a határok testi szinten egy normál szerelmi párkapcsolatban? Együttjárunk, együtt alszunk? – élet a házasság előtt), Meghívott vendégek: *Treer Mari és András* (CSAK 7)
- **Márc. 5.** Együttjárás különböző közösségekben (iskola, katolikus közösség, család, barátok: Mennyire fontos hogy a szüleim/barátaim is elfogadják a páromat? Hogyan élhető meg közösségben a párkapcsolat vagy akár a házasság kapcsolat?) Meghívott vendégek: *Fogarasi Virág és András* (CSAK 8)

III. Az Igazi

- **Márc. 19.** Honnan tudom, hogy ő az igazi? (Honnan tudjam, hogy Isten kit szánt nekem? Honnan tudjam, ő komolyan elfogad-e? Mi alapján tudom eldönteni, hogy az Igazi-e?) Meghívott vendégek: *Palásthy Anna és Balogh Ákos*
- **Ápr. 2.** Mikor érett meg egy kapcsolat a házasságra? (Hány év járás után érdemes összeházasodni? Mikor lehet belemenni egy házasságba? Honnan tudjuk, hogy készen állunk a házasságra?) Meghívott vendégek: *Bartal Orsi és Gergő*

IV. Jegyesség

- **Ápr. 16.** Jegyesség mint felkészülés (Melyek azok az általános hibák, amelyeket egyszerűen el lehet kerülni, ha észreveszi az ember?) Meghívott vendégek: *Fleischer Andi és Zoli*

V. A házasság indulása

- **Ápr. 30.** Örök szerelem? Hogy a házasságban a szerelem ne legyen megszokás (Létezik-e örök szerelem? Milyen az ideális házasság?) Meghívott vendégek: *Geiger Reni és András*
- **Máj. 14.** F fiatal házások örömei, bánatai (Hogyan kezelitek a konfliktusokat? Távolság és közelség a saját szüleinkkel kapcsolatban: összetartozás, leválás, gondoskodás, anyagi gondok) Meghívott vendégek: *Bodó Marci, Rita*
- **Máj. 28.** A gyerekek helye a családban (Hogyan állnak, állhatnak a házaspár „közé” a gyermekek?) Meghívott vendégek: *Weeber Saci és Tibi, Joó Enikő és Attila*

ÉLETRE NÖVELŐ – a gyereknevelésről

MŰSORVEZETŐ: *Varga Erika, Zajkás Péter és Rozi*, valamint *Uzsalyné Pécsi Rita*, aki a műsorban Kentenich atya pedagógiájából merítve világítja meg az adott kérdést. Kéthetente szerdánként 21–21.30-ig.

A műsor célja segítséget nyújtani szülőknek, nagy- szülőknek a keresztény nevelésben. Az élet problémáira keressük a választ (nem kész recepteket) a schönstatti lelkiességhez tartozó családok megélt tapasztalatai, az alapító Kentenich atya pedagógiai írásai, a lelki-séget Magyarországon meghonosító Tilmann atya gyakorlatias gondolatai felhasználásával. Célunk helyes szemlélethez segíteni a szülőket, hogy az **ÉLETRE** növelhessék családjáikban gyermekeiket.

Tervezett hathavi műsortematika:

- Hogyan neveljük erős keresztény személyiséget – szemben az árral?
- Jó korlátok felállítása – Büntetés, fegyelmezés, hogyan?
- Káin és Ábel a gyerekszobában? Hogyan kezeljük a testvérviszályt?
- Rövid pórázon tartom vagy bízom benne?
- Ha nem fér bele a skatulyába – értékelés/elfogadás otthon és a világban
- Matchboxozás és gyerekricsaj a templomban vagy nyugodt szentmise lurkók nélkül? (Hitre nevelés – misére járás gyerekeinkkel)
- Porcicák, ruhakupacok és egyéb rendetlenségek... –rendre szoktatás
- Nem fogad szót az ebada – hogyan motiváljam?
- Rossz társaságba keveredik – mit tegyek?
- Zsebpénz (mikor, mennyit, minek?)
- Hogyan tudom az akaratomat következetesen végigvinni?
- Mindig csak magára gondol, hogyan lesz belőle önzetlen felnőtt?

Várjuk azok jelentkezését, akiknek a fenti témákban olyan tapasztalataik vannak, amiket szívesen megosztanának a műsor hallgatóival:

Varga Erika (erikavarga7@gmail.com, 20/456-6055),

Zajkás Péter (30/210-2516; pzajkas@hu.inter.net)

A rádiós műsorok spotjai honlapunkon meghallgathatóak, és a műsorokat a sugárzás után szintén itt meg lehet hallgatni, innen le lehet tölteni.

Fiatalok Oázisa

Alsósok tábora, 2009 – Sarvaly

Tavaly vettem részt először schönstatti fiútáborban, és annyira tetszett, hogy úgy döntöttem, idén sem hagyom ki. Meglepetésemre egyből csapatkapitánynak jelölt ki a vezetőség, amit szívesen el is vállaltam, bár egy kicsit izgultam, mert tavaly csak a legtávolabbi résztvevő díját sikerült „megnyernem”.

Szerencsére – ellentétben az előző évvel – az esős napok elkerültek minket, csak az utolsó napon, a közös ebédkor esett, de az bepótolta az egész hétre valót. Soha nem fogom elfelejteni, amikor az egész csapat – szülőstül és testvérestül – a sátor alatt ebédelt, közben meg ömlött az eső, dörgött és villámlott.

Nagyon tetszett a sümegi kirándulás, finom fagyit ettünk, majd meglátogattuk a várat is. A sportnap is jól sikerült, csapatommal megnyertük a métát, a focit, és én lettem a gólkirály. Nagy meglepetésemre az összesített csapatversenyben is elsők lettünk.

Sok barátot szereztem a táborban, a Bocsák testvérekkel együtt töltöttük a családnapokat is Óbudaváron augusztusban, ahol már jó barátként köszönhetjük egymást.

Szerintem jövőre is megyek fiútáborba, már várom!

Szili Mátyás

Felsősök tábora, 2009 – Sarvaly

Szinte kár a szóért egy ilyen tábor után, de azért úgy illik, hogy azoknak is jussanak élmény-morzszák, akik nem lehettek ott ezen a héten a Sarvaly-forrás körüli árnyat adó bikkfák alatt.

Mi juthat eszünkbe az idei táborról? Rekordlétszám. Pannonhalmi vezetők. Kreativitás a köbön. Moha. Főtt csirke. Veled és Érted!

János bá. Teljes elfáradás és felejthetetlen élmények minden mennyiségben. A vezetők rengeteget dolgoztak, és természetesen jól is érezték magukat. Viszont

táborértékelés szempontjából elfogultak, így inkább egy táborozó élményeit tesszük közkinccsé!

Már nagyon vártam a fiútábort, hisz a tavaly megismert társaimmal újra találkozhattam.

Kíváncsian vártam az új táborhely rejtelseit, és a táborvezetők idej kreativitását. Egyikben sem kellett csalódnom, sőt!!! A már tavalyról jól ismert programok és az új játékok feledhetetlen hetet hoztak számomra. Nem maradtunk éhesen sem, erről remek

szakácsaink gondoskodtak, akik háziasszonyokat megszegyenítő ügyességgel forgolódtak az „erdei konyhában” és jóllakattak ötven korgó gyomrot. Lelki fejlődésünkről Vértesaljai János bácsi gondoskodott. Ahogy tavaly disznóvítésre, úgy idén kakaskukorékolásra ébredtünk. Sajnos, a sportnapot elmosta az eső, így viszont jobban esett a 15cm-es sárban való „nevelő hatású” fekvőtámaszozás. A nagy létszám ellenére remek hangulat uralkodott a táborban.

Köszönöm, hogy veletek tölthettem ezt a csodás hetet, és remélem, jövőre is ilyen változatos programokon vehetek részt!

Paulovics Zoli

Nagyok tábora, 2009 – Kishajmás

Az előző évi nagy sikerre való tekintettel idén ismét megrendezésre került a fiúberkekben már most legendássá vált Nagyok Tábora. Legegyszerűbben tán a tavalyi nyár leghosszabb bulijának titulálhatjuk a 2008-as mókát, ezzel szolidan magunk mögé utasítva a hazai pop-rock kultúra olyan bagatell összeröffenéseit, mint a Sziget vagy a VOLT Fesztivál.

A szenzációról én már csak másodkézből hallottam, mivel balga módon rászerveztem egy kevésbé fontos programot az említett augusztusi hétre, így az idei évben komoly reményekkel indultam a Keleti Pályaúdvarrá. Régi ismerősökre, tartalmas előadásokra, és elsősorban egy tábori malacra számítottam. Gyorsan megtanultam, hogy két nagy parti sosem ugyanolyan.

A változások közül a disznó csirkévé és nyúlá alakulása bizonyult a legjelentéktelenebbnek. A Mecsek lankáin elterülő tábor-

helyre érkezve még kicsit elbátortalanodva figyeltem, hogy itt bizony fiatalítotunk, az idei táborozók zömében a gimnazista rétegből kerültek ki. A generációs szakadékat – na jó, talán csak résről beszélhetünk – azonban egy-két nap alatt sikerült áthidalni, hála a jól átgondolt táborstruktúrának. Ez a koncepció szintén újítás tavalyhoz képest, vége az egész napos rohanásnak, itt, kérem, van idő szakozni az árnyékban, és légpuskával célba löni, csak az esti mosogatásnak nem sikerült helyet találni. Rejtély. A csapatokra osztott rendszerrel könnyebben szervezhető a nap, így talán némi teher lekerült a tábor vezető Ther Tamás széles vállairól. A dolognak további előnye, hogy az egyes programok kialakítása még a tábor előtt jó érzéssel ki lett osztva a résztvevők számára, vagyis mindenki a maga módján ronthatta el a hetet. Senkinek se sikerült. Legkevésbé Billes Viktornak és Uzsaly Bencének, akik a tábor lelki programjéért feleltek, és akiknek munkáját talán jól jellemzi, hogy lassan két hónappal az események után még mindig érezhető hatással vannak mindennapjaimra. Komolyan, voltam már pár hosszabb lelki gyakorlaton, de amit ők reggel, napközben és este 5-10 percben műveltek, az számomra példa nélküli módon jól sikerült.

Mindemellett persze kirándultunk, számháborúztunk (csúfos eredménnyel, többször is), esténként tűz mellett beszélgettünk, és egészen jól látható munkát is sikerült végeznünk, amely talán a közeli falu hasznára válhat majd egyszer. Egyszerűen értelmesebben sikerült eltölteni egy hetet, értékes emberek társaságában, akik jól érzik magukat együtt. Ez pedig nem lebecsülendő dolog, én például ezért ragadtam itt, Schönstattban. Lehet, hogy a tavalyi tábor legendás volt, én mégis az ideire fogok tovább emlékezni.

Kiss Ádám

Döglesztő, 2009 – Burgenland

Még sosem voltam Döglesztőben, és egy fiútáborban sem. De vándortáborban sem. Így érthető, hogy igen érdekelt a döglesztői folyamata és hangulata. Azt vártam, hogy jobban elfáradok, de erről majd a beszámoló végén.

A soproni indulás kicsit hirtelen volt, de Mikivel nem lehetett vitatkozni. Egy gyors bevásárlás után indultunk ki a városból, de az első napra tervezett táv a bemelegítésről, összeszokásról szólt. Mire kiértünk a határ melletti kis házhoz, elkezdett csepegni az eső. Sátorverés (és javítás) után vacsora következett.

Másnap az eső szünetében elpakoltuk a sátrat és a cuccainkat, reménykedtünk, hogy jó időnk lesz. De nem így történt: a határt átlépve ismét esőbe keveredtünk, és míg ki nem értünk az erdőből, végig áztunk. Félre is navigáltam a társaságot rendezem... A lándzséri várromban aludtunk (illetve néhányan a WC-ben, mert ott melegb volt). Már a tűzgyújtás is érdekes volt a nagy szél miatt, de legalább másnapra tisztább volt az idő. Az út már gyorsabban ment a kirakodóvásáron és Güterwegeken keresztül.

A táj kezdett a képeken látható alpesi falvakra emlékeztetni, és egy nagyobb domb tetejéről láttunk is havas sipkájú hegyeket. Próbálkoztunk a magyar térerő befogásával, de nem sikerült. Ezután gyorsan kiértünk az idilli körzetből, és haladtunk Bernstein felé az országúton, teherautók és száguldozó autók között. Ez volt a legnehezebb rész, és a társaságon is meglátszott: nem volt összetartás, a menet szétszakadt. Késő délután kerestünk az út mellett egy eldugott táborhelyet. Volt egy patak is, amiben remekül megfürödtem, bár nem biztos, hogy tisztább lettem.

Reggelinket a közeli autósphenőnél ettük meg, majd tovább indulva egy út menti Sparban bevásároltunk, és megittuk a napi kakaó adagot! Oberwartnál ráléptünk ismét és véglegesen a térképre, és újra erdőben haladtunk tovább a régi Őrvidéken. Egészen a rauchwarti kempingig mentünk, ahol sikeres alkudozás és hosszú várakozás után sátrat vertünk, tusoltunk, ettünk, és egy nagyot aludtunk, utoljára a „sógoréknál”.

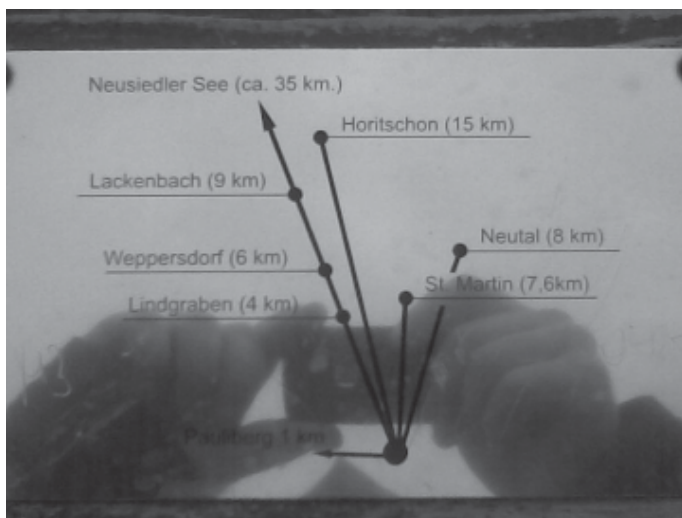
A levezető szakaszt viszonylag hamar megtettük, bár eléggé fáradtak voltunk. A szentgotthárdi templomban kértünk segítséget szállás ügyben, mire felajánlották nekünk a „Hilont”. Ez a templom felső karzatán lévő emeletes ágyakból álló szállás zuhanyzóval és WC-vel! Remek pihenés volt az utolsó estére és a búcsúzásra.

Guld Bence

A 2009-es nyár táborainak élménybeszámolói, képei és még rengeteg minden megtalálható a honlapunkon: www.fiuk.schoenstatt.hu

A mellékelt szórólapon meghirdetett jubileumi évvel kapcsolatos minden esemény részletes programja megtalálható lesz a www.fiuk.schoenstatt.hu/jubileumiev oldalon. Nézd meg, és ünnepelj velünk!

Magyar Schönstatti Fiúmozgalom

Életre-növelő

A schönstatti
lelkiség
műsora
a gyermeknevelésről

Készítette: Pozsgai Anikó

Január 13-tól kéthetente szerda este 21.00-kor a **MÁRIA RÁDIÓ**-ban.

Egy hullámhosszon

Létezik-e igaz szerelem?

Hogyan adjam a tudtára,
hoggy szerelmes vagyok bele?

Mikor jó egy kapcsolat?

Mitől jó egy kapcsolat?

Honnan
tudom,
hoggy lényeg
ő az igazi?

Hoggy kezdeményezzen
egy lány?

Szerelem = Szex?

Hoggy szakítsunk?

Együtt járunk - együtt alszunk?
Élet a házasság előtt.

Szex
házasság előtt?

Mennyire szabad egy nőnek
dominánsnak lenni?

Távszerelem
-
távkapcsolat?

Ha nincs bizalom
és őszinteség?

Lehet-e házudni egy kapcsolatban?

Hoggy tanuljunk meg újra
nőnek és férfinak lenni?

Kérdések és válaszok november 27-től kéthetente
a Mária rádióban.

Légy TE is velünk

Egy hullámhosszon!

péntekenként 21.00-tól.

MÁRIA RÁDIÓ

vételi frekvenciák: www.mariaradio.hu